ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Μακεδονικά

Τόμ. 2

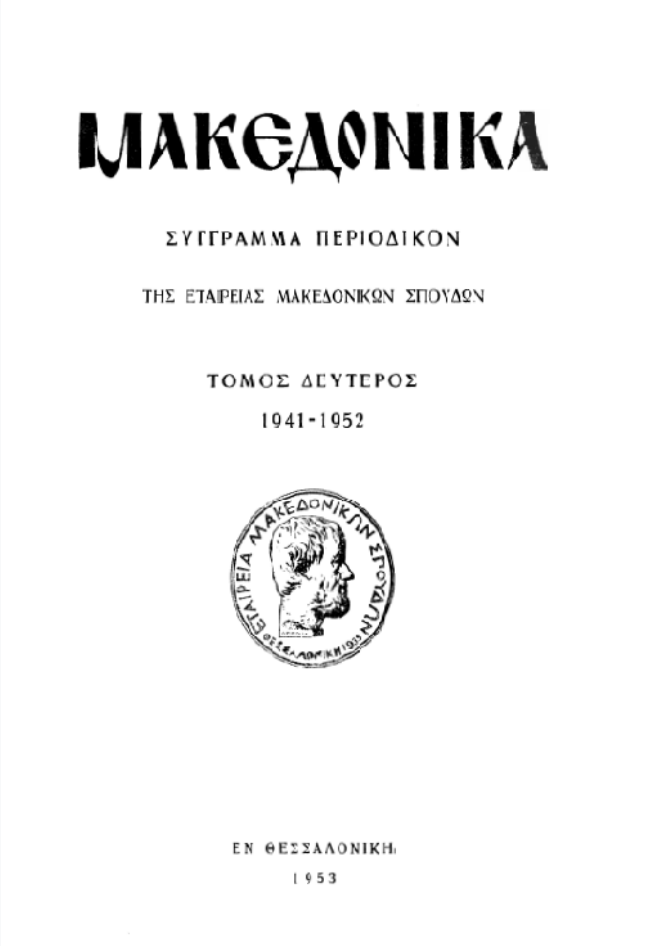

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1941-1952

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1953

Ανάγλυφον του Οσίου Δαβίδ του εν Θεσσαλονίκη

Α. Ξυγγόπουλος

doi: 10.12681/makedonika.9245

Copyright © 2016, Α. Ξυγγόπουλος

Άδεια χρήσης Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ξυγγόπουλος Α. (2017). Ανάγλυφον του Οσίου Δαβίδ του εν Θεσσαλονίκη. *Μακεδονικά*, *2*, 143–166. https://doi.org/10.12681/makedonika.9245

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΤΟΥ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἡ ἐκσκαφὴ τοῦ ἀνατολικῶς τῆς Θεσσαλονίκης ἑβραϊκοῦ νεκροταφείου, ἡ γενομένη τὸν χειμῶνα τοῦ 1943 - 1944, ἔφερεν εἰς φῶς πλεῖστα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη, ἐπιγραφάς,* ἀνάγλυφα κ.λ.π. ἀρχαίων καὶ βυζαντινῶν χρόνων. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων βυζαντινῶν γλυπτῶν εἶναι ἡ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1944 ἀποκαλυφθεῖσα μαρμαρίνη πλὰξ (Πίν. Α), ἡ μέλλουσα νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην.

I

Ἡ ὀρθογώνιος μαρμαρίνη πλάξ, εὑρισκομένη τώρα εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον Θεσσαλονίκης, ἔχει ὕψος 1,64, πλάτος 0,83 καὶ πάχος 0,025 μ., φέρει δὲ γύρω ἐλαφρῶς ἐξέχον στενὸν πλαίσιον (πλάτος 0,04 περίπου). Ἡ ὑπὸ τοῦ πλαισίου τούτου περιβαλλομένη μορφὴ ἔχει ὕψος μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς 1,545 μ. καὶ εἶναι ἐντελῶς ἐπίπεδος, ἐξέχουσα τοῦ ἀνωμάλως ἐξειργασμένου βάθους μόλις 0,0063 μ. Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς προεξοχὴν ἔχει καὶ τὸ περιβάλλον τὴν πλάκα στενὸν πλαίσιον. Τὸ πρόσωπον, τὸ γένειον καὶ αἱ παλάμαι εἶναι σήμερον ἐντελῶς σχεδὸν κατεστραμμένα διὰ σφυροκοπήματος. Ἀπὸ τὰ διασωθέντα ὅμως λείψανα φαίνεται σαφῶς ὅτι ἦσαν ἐντελῶς ἐπίπεδα καὶ λεῖα, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἀπεδίδοντο διὰ βαθέως ἐγχαράκτων γραμμῶν. Καθ' ὅμοιον τρόπον χωρίζονται καὶ οἱ δάκτυλοι εἰς τὰς παλάμας. Αἱ πτυχαὶ καὶ αἱ ἄλλαι λεπτομέρειαι τοῦ ἐνδύματος ἀποδίδονται μὲ σκληρὰς γραμμάς, ὄχι ὅμως ἐγχαράκτους, ὅπως εἰς τὰ γυμνὰ μέρη, ἀλλ' ἐλαφρῶς ἐκτύπους.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου μορφὴ παριστάνει μοναχόν, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν περιβάλλει φωτοστέφανος. Ὁ μοναχὸς οὗτος εἰκονίζεται ὄρθιος, αὐστηρῶς κατενώπιον, μὲ τὸν δεξιὸν πόδα ἐλαφρῶς ἐξέχοντα πλαγίως καὶ τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς σχῆμα δεήσεως. Ὁ εἰκονιζόμενος φέρει μακρὸν

---

* Αἱ ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ καὶ οἱ ἐνεπίγραφοι βωμοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ὑπὸ Β. Καλλιπολίτου καὶ Δ. Λαζαρίδου, Ἀρχαῖαι ἐπιγραφαὶ Θεσσαλονίκης. (Γενικὴ Διοίκησις Μακεδονίας Διεύθυνσις Ἱστορικῶν Μνημείων καὶ Ἀρχαιολογίας). Θεσσαλονίκη, 1946.

ρᾶσον μὲ ζώνην, ἡ ὁποία περισφίγγει συγχρόνως καὶ στενὸν ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, κατερχόμενον μέχρι περίπου τῶν γονάτων. Τὸ ὕφασμα τοῦτο εἶναι ὁ «ἀνάλαβος», ἓν τῶν διακριτικῶν τοῦ μεγάλου μοναχικοῦ σχήματος.[1] Ἐπὶ τοῦ ράσου φέρει μανδύαν, συγκρατούμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στήθους ὑπὸ τὸ γένειον καὶ φθάνοντα κάτω τῶν γονάτων. Ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ὑπάρχει ἄλλο ὕφασμα, σχηματίζον ἑκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ δύο τρίγωνα. Τοῦτο εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ κουκούλλιον, ἕτερον διακριτικὸν τοῦ μεγάλου μοναχικοῦ σχήματος.[2] Τὸ κουκούλλιον, σύνηθες κάλυμμα τῶν ἀσκητῶν τῆς Ἀνατολῆς, εἰκονίζεται συνήθως σκεπάζον τὴν κεφαλήν των.[3] Ἐδῶ ὅμως ὁ τεχνίτης τὸ παρέστησεν ἐρριμμένον ἐπὶ τῶν ὤμων κατὰ τρόπον ὄχι ἀσυνήθη εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων καὶ τῆς Τουρκοκρατίας.[4]

Περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τοῦ μοναχοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, διότι τοῦτο, ὡς εἴπομεν, εἶναι κατεστραμμένον διὰ σφυροκοπήματος. Διακρίνεται μόνον τὸ περίγραμμα τῆς βραχείας καὶ οὔλης κόμης, ὅπως ἐπίσης τὸ ὄχι μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον γένειον.

Ἑκατέρωθεν τοῦ φωτοστεφάνου ὑπάρχουσι δύο πινακίδες, φθάνουσαι εἰς τὸ ἴδιον μὲ αὐτὸν ἐπίπεδον, καθὼς καὶ μὲ τὸ πλαίσιον, τὸ περιβάλλον τὴν πλάκα, φέρουσαι δὲ τὰς ἑξῆς ἐγχαράκτους ἐπιγραφάς:

Ἀριστερά, ὡς πρὸς τὸν θεατήν:[5] (Εἰκ. 1).

Ο ΟΣΙΟΣ Π(ΑΤ)ΗΡ | ΗΜΩΝ

Δεξιὰ ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι πολὺ σφυροκοπημένη. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἠδυνήθημεν, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ σῳζόμενα λείψανα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ μαρμάρου, ν' ἀναγνώσωμεν:[6] (Εἰκ. 2).

---

[1] Διὰ τὸν ἀνάλαβον βλ. J. Goar, Εὐχολόγιον, ἔκδ. 2α, Venetiis, 1730 411. 9 καὶ 418. Περιγραφήν του παρέχει καὶ ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης ἐν Migne, P. G. 155, 497.

[2] Goar, ἔνθ' ἀν. 411. 8 καὶ 418. Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ἔνθ' ἀν.

[3] Παραδείγματα βλ. προχείρως παρὰ G. Millet, Monuments de l'Athos, I, Les peintures. Paris, 1927, πίν, 46. 3, 59. 1, 97. 1, 148. 2 κ. ἄ. Ἐπίσης P. Muratoff, La peinture byzantine. Paris, 1928, πίν. LIV.

[4] Βλ. προχείρως G. Millet, Monuments byzantins de Mistra. Paris, 1910, πίν. 115. 3. Millet, Athos, πίν. 46. 3, 47. 1. Ἀνάλογα παραδείγματα εὑρίσκονται μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοιχογραφιῶν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Ἀφεντικοῦ τοῦ Μυστρᾶ. Περίεργον παράστασιν μοναχοῦ ἐκ τῶν πλαγίων μὲ τὸ κουκούλλιον ἐρριμμένον προς τὰ ὀπίσω ἐκ μικρογραφίας τοῦ Βατικανοῦ κώδ. 1754 παρέχει ὁ Ch. Morey, East Christian Paintings in the Freer Collection. New York, 1914, σ. 11, εἰκ. 6.

[5] Ὕψος γραμμάτων: εἰς τὸν 1ον στίχον 0,03, εἰς τὸν 2ον 0,032 - 0,027.

[6] Ὕψος γραμμάτων: εἰς τὸν 1ον στίχον 0,03, εἰς τὸν 2ον 0,036. Τὰ λείψανα

Ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ.
Θεσσαλονίκη. Ἅγ. Γεώργιος.

[Δ]ΑΒΗΔ Ο | ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓ(ΟΣ)

Ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὐτὴ εἶναι ἀκριβὴς πειθόμεθα ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα, ποὺ παρουσιάζει ἡ ἐπιγραφὴ πρὸς τὴν εὑρισκομένην εἰς τὸν Συναξαριστήν: «*Μηνὶ τῷ αὐτῷ* (Ἰουνίῳ) *ΚΓ' Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ*» [1]

Κατὰ ταῦτα δὲν δύναται, νομίζω, νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου εἰκονιζόμενος μοναχὸς εἶναι ὁ περίφημος Ὅσιος Δαβὶδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

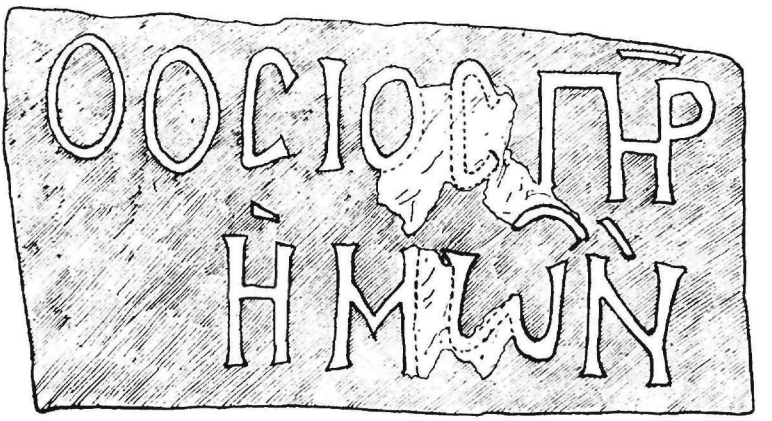

Εἰκ. 1. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ἀριστερᾶς πινακίδος.

Τὰ ζητήματα, τὰ μέλλοντα νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σχετικῶς μὲ τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, εἶναι κυρίως τρία: ἡ εἰκονογραφία, ἡ τεχνικὴ ἐκτέλεσις καὶ ἡ χρονολογία του. Ἀπ' αὐτὰ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ προταχθῇ ἡ χρονολογία, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἐξέτασις ἰδίως τῆς εἰκονογραφίας ἀποβαίνει δυσχερής.

II

Ἓν στοιχεῖον, ποὺ μᾶς παρέχει κάποιαν χρονολογικὴν βάσιν, εἶναι ἡ παράστασις τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς σχῆμα δεήσεως. Τὸ ἐκ τῆς παλαιοχριστιανικῆς τέχνης προερχόμενον σχῆμα τοῦτο τοῦ δεο-

---

τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ μαρμάρου σημειοῦνται εἰς τὰ παρατιθέμενα σχέδια σκιασμένα μὲ πλαγίας γραμμάς. Τὰ πιστότατα ταῦτα σχέδια ὀφείλονται εἰς τὸν καλλιτέχνην κ. Χ. Λεφάκην, τὸν ὁποῖον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστῶ θερμῶς.

[1] H. Delehaye, Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae. Bruxellis, 1902, 771.

μένου ἁγίου δὲν διετηρήθη, ὅπως εἶναι γνωστόν, καθ' ὅλην τὴν βυζαντινὴν περίοδον. Μετὰ τὸ πρῶτον περίπου ἥμισυ τοῦ 11ου αἰῶνος τοῦτο ἐξαφανίζεται σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν εἰκονογραφίαν. Τὰ

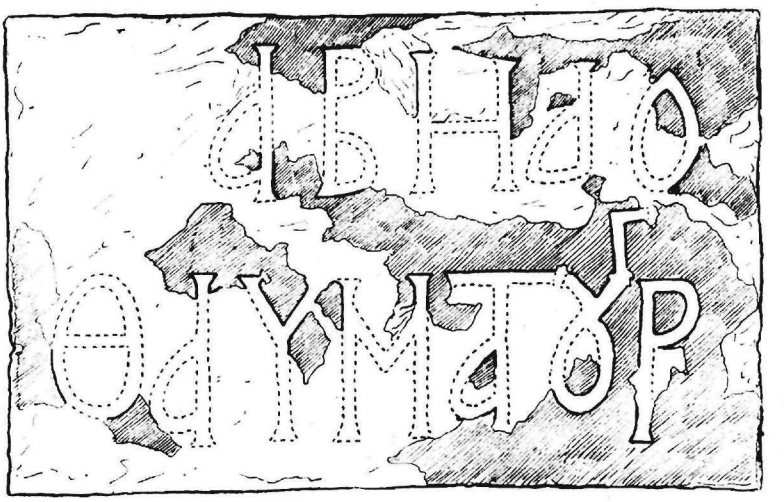

Εἰκ. 2. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς δεξιᾶς πινακίδος.

ψηφιδωτὰ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ,[1] ὀλίγαι τοιχογραφίαι τῆς Καππαδοκίας,[2] καθὼς καὶ ἐλάχισται μικρογραφίαι Μηνολογίων[3] εἶναι τὰ τελευταῖα

---

[1] E. Diez - O. Demus, Byzantine Mosaics in Greece. Cambridge Massachusetts, 1931, εἰκ. 22, 24, 25.

[2] Ἀπαρίθμησις παρὰ G. de Jerphanion, La voix des monuments. Nouv. série. Roma—Paris, 1938, 301.

[3] Π. χ. Κῶδ. 580 τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων: H. Omont, Miniatures des plus anciens manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale. Paris, 1929, πίν. CII. Ὡς παρατηρεῖ ὁ N. Kondakoff, Histoire de l'art byzantin considéré principalement dans les miniatures, trad. M. Trawinski. Paris, 1886-91, II,111, τὸ χειρόγραφον ἀνήκει εἰς τὸν 11ον αἰ., αἱ μικρογραφίαι ὅμως ἔχουν ἀκόμη τὸν χαρακτῆρα τοῦ 10ου.—Κῶδ. 5 τῆς Μ. Δοχειαρίου Ἁγ. Ὄρους: μικρογραφία Ἁγ. Αἰκατερίνης εἰς τὸ φ. 116α (ἀνέκδοτος). Τοῦτον καὶ ὁ H. Brockhaus, Die Kunst in den Athos-Klöstern. Leipzig, 1891, 192, καὶ ὁ Σ. Λάμπρος, Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων, I. Κανταβριγία, 1895, σ. 233, ἀριθ. 2679)5, τοποθετοῦσιν εἰς τὸν 12ον αἰ. Ἡ τεχνοτροπία τῶν μικρογραφιῶν πείθει ὅτι οὗτος ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τὸν 11ον. Τὸν κῶδ. 183 τῆς Συνοδικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μόσχας δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, διότι οὗτος εἶναι πιστὸν σχεδὸν ἀντίγραφον τοῦ Μηνολογίου τοῦ Βατικανοῦ. Βλ. D. Trenev-N. Popov, Miniatures du Menologe grec du XIe siècle No 183 de la Bibliothèque Synodale de Moscou. Moscou, 1911.

ἔργα, ὅπου εἰκονίζονται ἅγιοι εἰς τὸ σχῆμα δεήσεως.[1] Τὸ ἀνάγλυφον λοιπὸν τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, μεταγενέστερον τοῦ 11ου αἰ. Λεπτομερεστέρα ἐξέτασίς του δύναται νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς περισσότερον ἀκριβῆ χρονολόγησιν. Μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου τούτου καὶ τῶν μικρογραφιῶν τοῦ περιφήμου Μηνολογίου τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶναι γνωστόν, ἐγράφη καὶ εἰκονογραφήθη πρὸς χρῆσιν τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου (963—1025), ὑπάρχει πραγματικὴ σχέσις. Οἱ ἐκεῖ εἰκονιζόμενοι πολυάριθμοι ἀσκηταὶ παρουσιάζουν τὸν αὐτὸν τρόπον διευθετήσεως τοῦ μανδύου μὲ τὰ ἰδίας γωνιώδεις ἀπολήξεις του ἑκατέρωθεν τοῦ σώματος,[2] ὅπως ἀνάλογοι ἐντελῶς εἶναι καὶ αἱ πτυχαὶ τοῦ ράσου ἀπὸ τῆς ζώνης καὶ κάτω.[3] Ἂν ὅμως εἰς τὰς λεπτομερείας ὑπάρχει ἀρκετὴ ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τῶν μικρογραφιῶν τοῦ Μηνολογίου, εἰς τὸ γενικὸν σχῆμα βλέπει κανεὶς οὐσιώδεις διαφοράς. Ὁ ὅλος δηλαδὴ χαρακτὴρ τῶν μικρογραφιῶν τοῦ Μηνολογίου εἶναι ἐντελῶς ἄλλος παρὰ ὁ τοῦ ἀναγλύφου. Εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ Μηνολογίου τὸ ὅλον περίγραμμα τοῦ σώματος παρουσιάζει εὐρύτητα καὶ

[1] Εἰς τὴν ἰδίαν περίπτωσιν πρέπει νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ ἐνθετικὴ εἰκὼν τῆς Ἁγ. Ἐὐδοξίας, ἡ εὑρεθεῖσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναχράντου καὶ ἀποκειμένη τώρα εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Κων)πόλεως. Περὶ τῆς χρονολογίας της πολὺς ἔγινε λόγος. Οἱ F. Volbach - G. Salles - G. Duthuit, Art byzantin. Paris, 1933, σ. 68, ἀριθ. 72, τὴν τοποθετοῦν εἰς τὸν 12ον ἢ 13ον αἰ., ὁ δὲ A. Grabar, L'art byzantin. Paris, 1938, πίν. 47, εἰς τὸν 13ον ἢ 14ον. Ὡς ὅμως ἀπέδειξεν ὁ π. Jerphanion, ἔνθ' ἀν. 275, ἀριθ. 40, αὕτη ἀνήκει πράγματι εἰς τὸν 11ον αἰ. Τοιαύτην χρονολόγησιν παραδέχεται καὶ ὁ D. Talbot Rice, Byzantine Art. Oxford, 1935, 195, ἀνερχόμενος μάλιστα μέχρι καὶ τοῦ 10ου αἰ. Ὡς καθυστερημένα καὶ ἄνευ σημασίας παραδείγματα, ἀντιγράφοντα παλαιότερα πρότυπα, θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν αἱ δύο εἰκόνες τῆς Ἁγ. Βαρβάρας καὶ τῆς Ἁγ. Νεδελίας (Κυριακῆς) μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοῦ 1259 τοιχογραφιῶν τῆς Μπογιάνας εἰς τὴν Βουλγαρίαν: A. Grabar, L' église de Boiana. Sofia, 1924, πίν. XXXII καὶ σ. 78, ὅπως ἐπίσης καὶ κατὰ τὸν 14ον αἰ. ἡ τοιχογραφία τοῦ Ἰὼβ εἰς τὴν Γρατσάνιτσαν τῆς Σερβίας: Vl. Petkovic, La peinture serbe du moyen-âge, II. Beograd, 1931, πίν. LIX b. Τέλος δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐντελῶς ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν παρουσιάζουν τὰ μικρὰ μετάλλινα κιβωτίδια (Halberstadt, Λαύρας, Βατοπεδίου), τὰ ὁποῖα εἶναι μικροσκοπικαὶ ἀναπαραστάσεις τῆς σαρκοφάγου, τῆς εὑρισκομένης ἐντὸς τοῦ Κιβωρίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης. Ἡ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῶν κιβωτιδίων τούτων εἰκὼν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου δεομένου εἶναι πιστὸν ἀντίγραφον τοῦ ἀναγλύφου, τὸ ὁποῖον ἐκόσμει τὴν πλάκα, τὴν καλύπτουσαν τὴν σαρκοφάγον ταύτην. Βλ. Α. Ξυγγόπουλον εἰς τὴν Α. Ε. 1936, 113. Ἡ παρουσία λοιπὸν τοῦ τύπου τοῦ δεομένου κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 11ου καὶ τὸν 12ον αἰῶνα, ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν κατεσκευάσθησαν τὰ κιβωτίδια ταῦτα, ἐξηγεῖται εὐκόλως.

[2] Il Menologio di Basilio II, (Cod. Vaticanus gr. 1613). Torino, 1907, πιν. 29, 61, κ. ἄ.

[3] Il Menologio, πίν. 73, 88, 94 κ.ἄ.

ἄνεσιν, προερχομένας κυρίως ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν ἐξέχει πλαγίως πολὺ πέραν τῆς κατακορύφου. Τὴν ἐξ ἑλληνιστικῶν προτύπων προερχομένην αὐτὴν στάσιν δὲν εὑρίσκομεν εἰς τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, ὅπου ὁ δεξιὸς ποὺς τοῦ Ὁσίου ἐλάχιστα ἀπομακρύνεται τῆς κατακορύφου καὶ τὸ ὅλον περίγραμμα τοῦ σώματος εἶναι κατὰ συνέπειαν ἐντελῶς κλειστόν. Εἶναι λοιπὸν φανερὸν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἀκολουθεῖ πρότυπον παλαιότερον, τεχνοτροπίας διαφορετικῆς ἀπὸ τὰς μικρογραφίας τοῦ Μηνολογίου.

Τὸ κλειστὸν ὅμως καὶ αὐστηρὸν περίγραμμα τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ παρουσιάζει πραγματικὰς ἀναλογίας μὲ τὰς μικρογραφίας ἑνὸς σπουδαιοτάτου χειρογράφου, τοῦ κώδ. 5 τῆς Σκήτης τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ ὁποῖος πρό τινων ἐτῶν περιῆλθεν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν Συλλογὴν Garett τῆς Βαλτιμόρης. Αἱ μικρογραφίαι αὐταί, εὑρισκόμεναι ἐπὶ φύλλων περγαμηνῆς, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ παλαιοτέρου χερογράφου, τοποθετοῦνται γενικῶς εἰς τὰ τέλη τοῦ 9ου αἰῶνος. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ καὶ μάλιστα ἡ τῆς δεομένης Θεοτόκου[1] παρουσιάζουν τόσην σχέσιν μὲ τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, ὥστε νὰ δύναται κανεὶς μὲ πολλὴν πιθανότητα νὰ παραδεχθῇ ὅτι αἱ μικρογραφίαι καὶ τὸ ἀνάγλυφον εἶναι περίπου σύγχρονα. Αἱ μικρογραφίαι τοῦ ἁγιορειτικοῦ τούτου χειρογράφου ἀνήκουν εἰς μικρὰν ὁμάδα ζωγραφικῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα συνεχίζουν τὴν παλαιοτέραν παράδοσιν μὲ τὴν αὐστηρῶς κατὰ μέτωπον στάσιν καὶ τὸ κλειστὸν περίγραμμα. Εἰς τὴν ὀλιγάριθμον αὐτὴν ὁμάδα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κατατάξωμεν καὶ τὸ ἐνταῦθα ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, τὸ ὁποῖον δύναται οὕτω νὰ τοποθετηθῇ μὲ πολλὴν πιθανότητα εἰς τοὺς περὶ τὸ 900 χρόνους.[2]

III

Ἡ εἰκονογραφία τοῦ Ὁσίου, ὅπως οὗτος παρίσταται ἐπὶ τοῦ ἐξεταζομένου ἀναγλύφου, παρουσιάζει ἰδιαίτερον ὅλως ἐνδιαφέρον. Ἀπεικονίσεις τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ παλαιότεραι τοῦ 14ου αἰῶνος δὲν ἦσαν γνωσταὶ μέχρι τοῦδε, εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον.[3] Εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ 14ου αἰ. εἰκόνας, τὰς ὁποίας

---

[1] K. Weitzmann, Die byzantinische Buchmalerei des 9 und 10 Jahrhunders. Berlin, 1935, πίν. LXIII. Ἐκεῖ, σ. 16, καὶ ἡ σχετικὴ μὲ τὸν κώδικα βιβλιογραφία.

[2] Ἡ λανθασμένη χρονολόγησις ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος, ἡ ὁποία ἀναγράφεται εἰς τὸ B.C.H. 68—69, 1944—1945, Chronique des fouilles, 430, δὲν ὀφείλεται εἰς ἐμέ, ὡς ἐκεῖ λέγεται.

[3] Τὰς τοιχογραφίας τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων Καστοριᾶς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ (Ἀρχεῖον Βυζαντινῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, 4, 1938, σ. 50, εἰκ. 33), ὁ κ. Ὀρλάνδος χρονολογεῖ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 12ου ἢ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 13ου αἰ. (αὐτόθι, 60). Οὕτως ἡ τοιχογραφία αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ παλαιοτέρα μέχρι τοῦδε γνωστὴ παράστασις α τοῦ Ὁσίου. Ἡ εἰκὼν ὅμως

ἔχω ὑπ' ὄψει μου, ὁ Ὅσιος παρίσταται κατὰ δύο τρόπους: ἢ ὄρθιος μὲ μακρὰν λευκὴν κόμην καὶ μακρότατον λευκὸν ἐπίσης γένειον, φθάνον μέχρι περίπου τῶν ποδῶν του,[1] (Εἰκ. 3) ἢ μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, ἀλλὰ καθήμενος ἐπὶ δένδρου.[2] (Εἰκ. 4) Ἡ μακρὰ λευκὴ κόμη καὶ τὸ μακρότατον λευκὸν γένειον ἀναφέρονται εἰς τὸν ἐν ἐκτάσει βίον τοῦ Ὁσίου, ὅπου δὶς περιγράφονται τὰ χαρακτηριστικά του: «*Καὶ ἦν, ἀγαπητοί, ἰδεῖν αὐτὸν τότε ὥσπερ ἄλλον Ἀβραὰμ πεπολιωμένον. Ἦν γὰρ αὐξηθεῖσα ἡ κόμη τῆς ἁγίας αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς φθάνειν μέχρι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ, καὶ ὁ πώγων αὐτοῦ μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ πρόσωπον καθάπερ ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἀπέπεμπεν*».[3] Καὶ κατωτέρω: «*Ἦν γάρ, φιλόχριστοι, ὡς προεῖπον, ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ, καὶ ὁ πώγων αὐτοῦ μέχρι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν αὐτοῦ πεπολιωμένος ὡς τοῦ Ἀβραάμ*».[4] Ἐπίσης ἡ παράστα-

αὕτη παρουσιάζει ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν ἐκτέλεσιν καταφανεστάτην διαφορὰν ἀπὸ τὰς ἄλλας τοιχογραφίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρηθῇ σύγχρονος πρὸς αὐτάς. Εἶναι ἀσφαλῶς αὕτη μεταγενεστέρα κατὰ πολὺ τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ 14ου αἰ., ὁπότε ἐζωγραφήθη ἡ παράστασις τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ εἰς τὸ Πρωτᾶτον (βλ. ἐπομ. σημ.). Ἡ τέχνη τῆς τοιχογραφίας τῆς Καστοριᾶς δεικνύει ὅτι ὁ ἐκτελέσας αὐτὴν ζωγράφος εἶχεν ἀναμφιβόλως ὡς πρότυπον παράστασιν ἀνάλογον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρωτάτου, τὴν ὁποίαν μετέφρασεν εἰς τεχνοτροπίαν λαϊκήν συνήθη εἰς ἐπαρχιακὰ μνημεῖα τοῦ τέλους τοῦ 14ου ἢ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 15ου αἰῶνος.

[1] Τοιχογρ. Ἁγ. Ἀναργύρων Καστοριᾶς (βλ. προηγ. σημ.) Πρωτᾶτον Ἁγίου Ὄρους: (Εἰκ. 3) Ὁλόκληρος ἡ εἰκὼν παρὰ B. Georgievskij, Τοιχογραφίαι τοῦ Πανσελήνου εἰς τὸ Πρωτᾶτον τοῦ Ἄθω (ρωσ.) ἀ. ἔ. πίν. 28. Τὸ ἄνω σῶμα παρὰ Millet. Athos, πίν. 45, 1. Τράπεζα τῆς Λαύρας Ἁγ. Ὄρους: Millet, ἔνθ' ἀν. πίν. 116. 1. Τράπεζα Μ. Διονυσίου αὐτόθι, Millet, ἔνθ' ἀν. πίν. 213. 3.

[2] Τοιχογρ. 14ου αἰ. εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Ναοῦ Προφ. Ἠλιοῦ Θεσσαλονίκης (ἀνέκδοτος, Εἰκ. 4). Τοιχογρ. τοῦ 1484 εἰς τὸ παλαιὸν Καθολικὸν τῆς Μ. Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων (ἀνέκδοτος, Εἰκ. 4). Ρουμανία: J. Stefanescu, L'évolution de la peinture religieuse en Bucovine et en Moldavie. Nouvelles recherches. Paris, 1929, πίν. 51. 1. Εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Μ. Χελανδαρίου Ἁγ. Ὄρους: Millet, ἔνθ' ἀν. πίν. 104. 3., καὶ εἰς τὴν Μολδοβίτσαν τῆς Ρουμανίας: J. Stefanescu, L'évolution de la peinture religieuse en Bucovine et en Moldavie. Paris, 1928, πίν. LV. τὸ δένδρον ἔχει μεταβληθῆ εἰς στύλον, ἡ δὲ παράστασις εἰκονίζει μᾶλλον στυλίτην καὶ ὄχι δενδρίτην, οἷος ἦτο ὁ Ὅσιος Δαβίδ

[3] V. Rose, Leben des heiligen David von Thessalonike. Berlin, 1887, σ. 11, στ. 1 κ. ἑξ. Εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγαπίου γενομένην ἁπλοελληνικὴν μετάφρασιν τοῦ βίου τὸ χωρίον ἔχει ὡς ἑξῆς: "... *ἡ μορφή του ἦτον καθολικὰ ἐξαίσιον θέαμα, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἔφθαναν ἕως τὴν ζώνην του, καὶ ἕως τοὺς πόδας τὰ γένεια· τὸ δὲ σεβάσμιον αὐτοῦ πρόσωπον ἦτο ὡραῖον καὶ εὔμορφον, ὥσπερ τοῦ Ἀβραάμ*" Ἀγαπίου, Καλοκαιρινή. Ἔκδ. Βενετίας, 1694, 129. Μετατύπωσις καὶ εἰς τοῦ Κ. Δουκάκη, Μέγας Συναξαριστής, Ἰούνιος, 320.

[4] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 12, στ. 36, κ. ἑξ. Τὸ δεύτερον τοῦτο χωρίον ἔχει παραλείψει εἰς τὴν μετάφρασίν του ὁ Ἀγάπιος.

σις τοῦ Ὁσίου ἐπὶ τοῦ δένδρου σχετίζεται μὲ τὴν ἐπὶ τῆς ἀμυγδαλῆς τριετῆ παραμονήν του, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος εἰς τὸν ἐκτεταμένον βίον του, εἰς τὸν Συναξαριστήν, καθὼς καὶ εἰς τὸ Μηναῖον.[1]

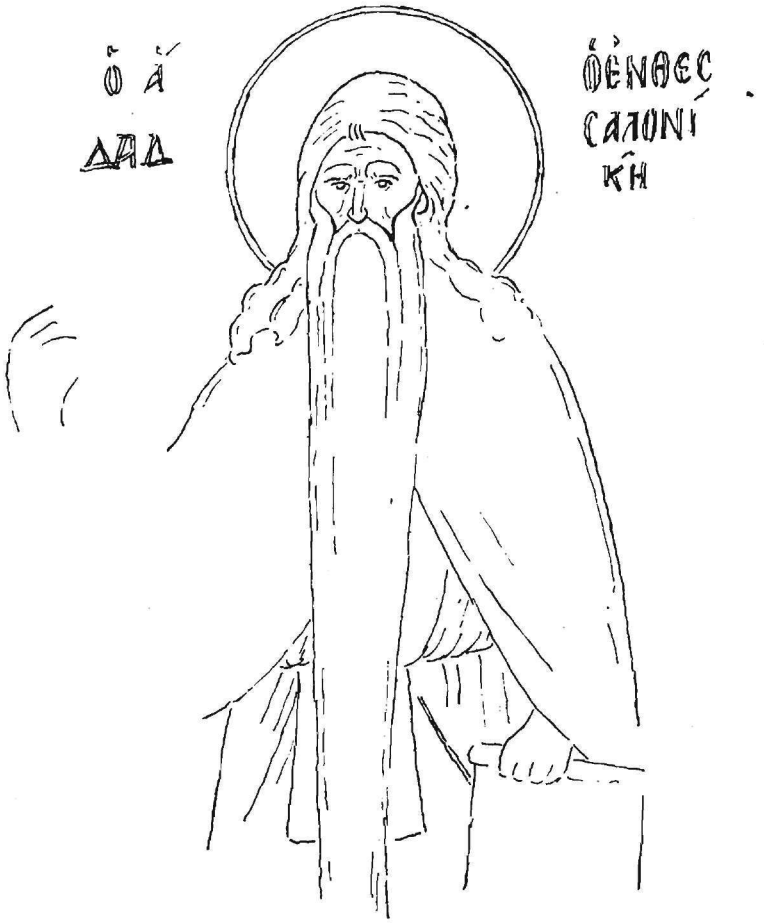

Εἰκ. 3. Τοιχογραφία τοῦ Ὁσ. Δαβὶδ εἰς τὸ Πρωτᾶτον Ἁγ. Ὄρους.

Τὰ χαρακτηριστικὰ ὅμως αὐτά, ἡ μακρὰ δηλαδὴ κόμη καὶ τὸ μέχρι τῶν ποδῶν κατερχόμενον γένειον, δὲν εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, ὅπου καὶ ἡ κόμη εἶναι, ὡς εἴδομεν, βραχεῖα καὶ τὸ γένειον

[1] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 5 κ. ἑξ. Ἀγαπίου, Καλοκαιρινή, 126 κ. ἑξ. Δουκάκης, ἔνθ' ἀν. 317 κ. ἑξ. Delehaye, Synaxarium, 771. Νικοδήμου, Συναξαριστής, εἰς τὴν 26ην Ἰουνίου, Μηναῖον Ἰουνίου εἰς τὴν 26ην.

φθάνει μόλις μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στήθους. Πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ ἡ οὐσιωδεστάτη αὐτὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐξεταζομένου ἀναγλύφου καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ 14ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς παραστάσεων τοῦ Ὁσίου:

Εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ περιέργου τούτου ζητήματος μᾶς βοηθεῖ ἡ ἐξέτασις τῶν βιογραφιῶν τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν. Αὗται, πλὴν τῶν διὰ βραχέων περὶ τοῦ Ὁσίου ἀναγραφομένων εἰς τὸν Συναξαριστὴν καὶ τὸ Μηναῖον, εἶναι, ὡς γνωστόν, δύο: ἡ σύντομος, ἡ περιεχομένη εἰς τὸν Λειμῶνα τοῦ Ἰωάννου Μόσχου, καὶ ἡ ἐκτενεστέρα, ἡ γραφεῖσα ὑπὸ ἀνωνύμου μοναχοῦ τῆς μονῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἐμόνασε καὶ ἐτάφη ὁ Ὅσιος. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων τὰς δύο αὐτὰς βιογραφίας.

Ὁ Ἰωάννης Μόσχος ὁμιλῶν, ἀρχομένου τοῦ 7ου αἰῶνος, εἰς τὸν Λειμῶνα του περὶ τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ κατὰ πληροφορίας Θεσσαλονικέως ἀσκητοῦ, γνωρίσαντος τὸν Ὅσιον, μᾶς παρέχει τὰς ἑξῆς συντόμους εἰδήσεις. Ὁ Ὅσιος Δαβὶδ κατήγετο ἐκ Μεσοποταμίας καὶ ἔζησε περὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη ἔγκλειστος ἐντὸς κελλίου—καὶ ὄχι μοναστηρίου—κειμένου «ἔξωθεν τοῦ τείχους τῆς πόλεως (δηλ. τῆς Θεσσαλονίκης) ὡς ἀπὸ σταδίων τριῶν» (Migne, P. G. 87. 3, σ. 2921). Πολὺ περισσότεραι εἶναι αἱ πληροφορίαι, αἱ περιεχόμεναι εἰς τὸν ἐκτενῆ βίον. Οὗτος, ὡς ἤδη εἴπομεν, ἐγράφη ὑπὸ ἀνωνύμου μοναχοῦ τῆς μονῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφέρετο ζήσας καὶ ταφεὶς ὁ Ὅσιος Δαβίδ, ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου ἔτη, ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρει, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου, δηλαδὴ περὶ τὸ 718 ἢ 720,[1] δεδομένου ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοποθετεῖται τώρα περὶ τὸ 538 ἢ 540.[2] Ὁ ἀνώνυμος οὗτος βιογράφος οὐδὲν τὸ ἀκριβὲς γνωρίζει περὶ τῆς πατρίδος τοῦ Ὁσίου, ἀναφέρων ἁπλῶς περὶ αὐτοῦ: «ἐν τῇ λαμπρᾷ καὶ περιωνύμῳ Θεσσαλονικέων πόλει ὤν τε καὶ διατρίβων».[3] Μᾶς πληροφορεῖ ὅμως ὅτι ἡ μονή, ὅπου ἐμόνασε καὶ ἐτάφη, ἔκειτο «ἐν τῷ ἀρκτικῷ μέρει τῆς πόλεως πλησίον τοῦ τείχους, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ παραπόρτιον τῶν Ἀπροΐτων» καὶ ὅτι αὕτη ἐτιμᾶτο εἰς μνήμην τῶν Ἁγίων Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου, ἐκαλεῖτο δὲ τῶν Κουκουλλεωτῶν ἢ Κουκουλλιατῶν καὶ τῶν Ἀπροΐτων.[4] Ὁ αὐτὸς βιογράφος μᾶς πληροφορεῖ πρῶτος περὶ τῆς τριετοῦς παραμονῆς τοῦ Ὁσίου ἐπὶ δένδρου ἀμυγδαλῆς, τοῦ ὁποίου

[1] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 15, § 21 καὶ σ. III. A. Vasiliev, The Life of David of Thessalonica, εἰς τὸ περ. Traditio, 4, 1946, 128.

[2] Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 127, ὅπου ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ προγενεστέρως προταθεῖσαι χρονολογίαι.

[3] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 3, στ. 20.

[4] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 3, στ. 21 κ. ἑξ., σ. 5, στ. 2 κ. ἑξ., σ. 15. στ. 4. Πρβ. καὶ O. Tafrali, Topographie de Thessalonique. Paris, 1913, σ. 200, ἀριθ. 17. Ὁ

τὴν θέσιν ἐδείκνυον ἀκόμη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, δηλαδὴ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου, ἐγγὺς τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς ἐκκλησίας.[1] Τὴν παράδοσιν ταύτην ἐπαναλαμβάνουν κατόπιν καὶ ὁ Συναξαριστὴς καὶ τὸ Μηναῖον, χωρὶς ὅμως καὶν' ἀναφέρουν τὴν Μονὴν τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου.[2]

Ὁ ἐκ παραλλήλου ἐξετάζων τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μόσχου γραφόμενα καὶ τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀνωνύμου γραφέντα ἐκτεταμένον βίον θὰ παρατηρήσῃ ὅτι εἰς τὸ ἑνὸς περίπου αἰῶνος διάστημα, τὸ διαρρεῦσαν μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου, ἡ πραγματικότης ἔχει πλέον συσκοτισθῆ ἀπὸ τὸν θρῦλον. Τῶν πληροφοριῶν λοιπόν, τὰς ὁποίας μᾶς παρέχει ἡ ἐκτενὴς αὐτὴ βιογραφία, πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις μὲ πολλὰς ἐπιφυλάξεις. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα ἡμᾶς περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, ἡ εἰς τὸν ἐκτενῆ αὐτὸν βίον περιεχομένη καὶ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα, δέον νὰ ἐξετασθῇ μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ ἀνώνυμος βιογράφος, ὁ ὁποῖος ἀπηχεῖ τὰ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν προφορικῶς εἰς τὴν Μονὴν παραδιδόμενα, ὅπως ὁ ἴδιος ἄλλωστε

Rose καὶ ὅλοι οἱ ἐξ αὐτοῦ παραλαβόντες τονίζουν Κουκουλλεώτων. Νομίζω ὀρθότερον τὸν τονισμὸν Κουκουλλεωτῶν. Εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀγαπίου, ἔνθ. ἀν. 126 (=Δουκάκης, ἔνθ' ἀν. 316) ὁ τύπος εἶναι Κουκουλιατῶν. Ὁ Π. Παπαγεωργίου ἐν Β. Ζ. 2, 1893, 288, εἶχε προτείνει νὰ διορθωθῇ τὸ παρὰ Rose Κουκουλλεώτων εἰς Κουκουλλατῶν ἢ Κουκουλλωτῶν. Ὁ τύπος ὅμως Κουκουλ[λ]ιατῶν, τὸν ὁποῖον διέσωσεν ὁ Ἀγάπιος παραλαβὼν ἀπὸ κώδικα διάφορον ἀσφαλῶς τοῦ εὑρισκομένου εἰς Βερολῖνον καὶ χρησιμοποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Rose, εἶναι πιθανώτατα ὀρθότερος, ὡς πλησιέστερος πρὸς τὸν τύπον Κουκουλλεωτῶν. Βλ. καὶ Παπαγεωργίου εἰς τὸ περ. Βυζαντίς, 2, 1911-12, 232. Ὁ Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 120, 136, σημ. 61, ἂν καὶ παραδέχεται τὴν λέξιν παραγομένην ἐκ τοῦ κουκουλλίου, τονίζει ὅμως καὶ αὐτὸς Κουκουλλεώτων. Πολὺ ἐξ ἄλλου πιθανὴ φαίνεται ἡ παρατήρησίς του ὅτι τὸ Κουκολλεωτῶν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Ἁγ. Θεόδωρον καὶ Μερκούριον καὶ ἔχει τὴν σημασίαν τῶν μοναχῶν, δηλ. Μονὴ τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου τῶν μοναχῶν.

[1] Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 5. Ὁ H. Delehaye, Les saints stylites. Bruxelles—Paris, 1923, σ. CLXXVI, νομίζει ὅτι ἡ παράδοσις περὶ τῆς τριετοῦς παραμονῆς τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ ἐπὶ δένδρου ἀμυγδαλῆς προῆλθεν ἐκ συγχύσεως τῶν βιογράφων. Εἰς τὸν Λειμῶνα δηλαδὴ τοῦ Ἰ. Μόσχου εὐθὺς μετὰ τὰ περὶ Δαβὶδ λεγόμενα γίνεται λόγος περὶ ἄλλου μοναχοῦ, τοῦ Ἀδολᾶ, ὁμοίως ἐκ Μεσοποταμίας ἐλθόντος εἰς Θεσσαλονίκην, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ ἐνεκλείσθη ἐντὸς κορμοῦ πλατάνου, ὅπου κατεσκεύασε μικρὸν παράθυρον (Migne, P. G. 87. 3, 2924, κεφ. 70). Ἡ παράδοσις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπ' ὄψει του ὁ συγγράψας τὸν ἐκτεταμένον βίον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, συνήνωσεν ἐκ συγχύσεως, κατὰ τὸν Delehaye, τὰ περὶ τῆς μακροχρονίου παραμονῆς τοῦ Δαβὶδ ἐντὸς κελλίου καὶ τὰ περὶ ἐγκλείσεως τοῦ Ἀδολᾶ ἐντὸς κορμοῦ πλατάνου.

[2] Delehaye, Synax. Eccl. Const. 771. Μηναῖον Ἰουνίου εἰς τὴν 26ην. Καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ κείμενα, ὅμοια ἄλλωστε, γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐξ Ἀνατολῆς καταγωγῆς τοῦ Ὁσίου: "*ἐξ ἑῴας ἔχων τὴν γένεσιν*".

λέγει, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ περιγράψῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὁσίου, διότι δὲν τὰ ἐγνώριζε. Ὁμιλῶν περὶ τῆς μακρᾶς λευκῆς του κόμης καὶ τοῦ μέχρι τῶν ἀστραγάλων κατερχομένου γενείου του, ὡς καὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος

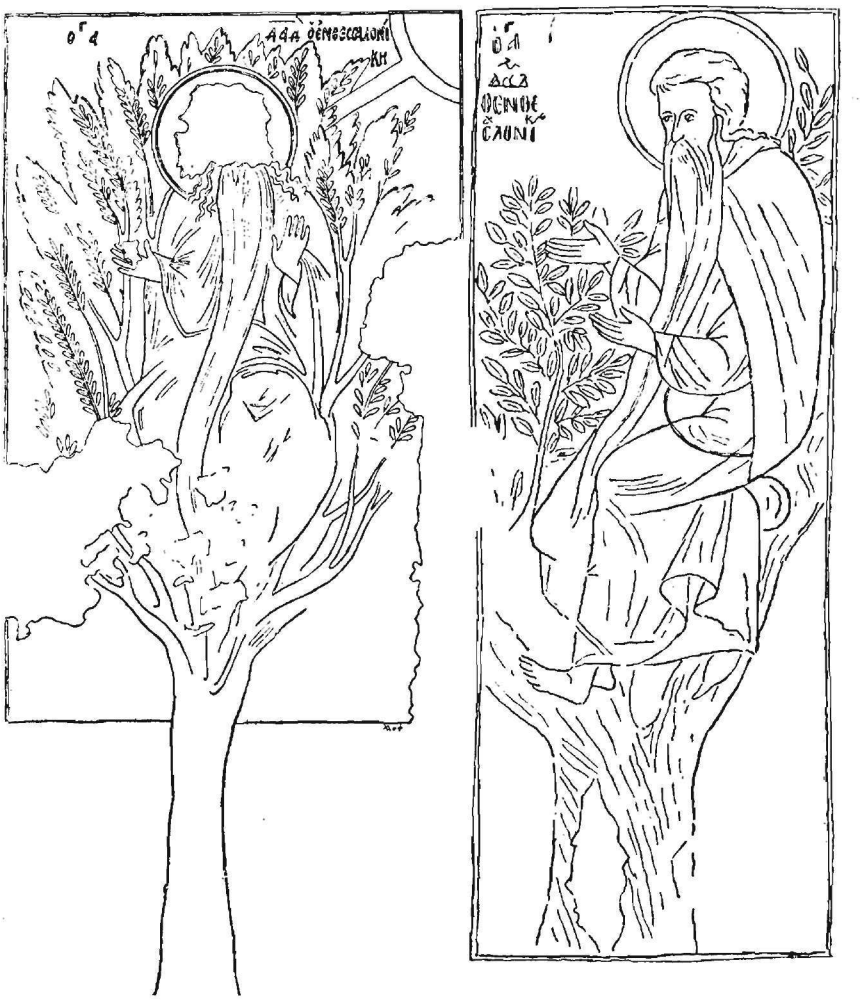

Εἰκ. 4. Παραστάσεις τοῦ Ὁσ. Δαβὶδ ἐπὶ δένδρου.
Ἀριστερά: Τοιχογραφία εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προφ. Ἠλιοῦ Θεσσαλονίκης (14ου αἰῶνος. Κατὰ σχέδιον τοῦ κ. Χρ. Λεφάκη).
Δεξιά: Τοιχογραφία παλαιοῦ Καθολικοῦ Μ. Μεταμορφώσεως Μετεώρων (1484).

προσώπου του, σκοπὸν εἶχε νὰ δώσῃ ἐναργῆ εἰκόνα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπὶ μακροτάτην σειρὰν ἐτῶν ἐγκλείσεως τοῦ Ὁσίου ἐντὸς τοῦ κελλίου του καὶ τῆς λάμψεως τῆς ἁγιωσύνης, ἡ ὁποία τὸν περιέβαλλε. Ἐπανα-

λαμβάνων δὲ τὴν ἰδίαν περιγραφὴν ὀλίγον κατωτέρω μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς παρουσιάσεώς του πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς Συγκλήτου σκοπὸν εἶχε νὰ καταστήσῃ φανερὰν τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ποὺ ἔκαμεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ὁσίου εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς συγκλητικούς.

Κατὰ ταῦτα νομίζω ὅτι ἡ περιγραφὴ αὕτη, ποὺ μᾶς παρέχει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τῆς ἐκτενοῦς βιογραφίας οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν εἰκονογραφίαν οὔτε καὶ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς τέχνης, τῆς παλαιοτέρας τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων.

Ποῖον ὅμως ἦτο τὸ πρότυπον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ὁ κατασκευάσας τὸ ἐδῶ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον; Κατὰ τὴν γνώμην μου τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦτο ἄλλο ἀπὸ τὴν λατρευτικὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τὴν εὑρισκομένην εἰς τὸν ναὸν τῆς Μονῆς τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου, ὅπου καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς γνώμης αὐτῆς συμβάλλουν πολλὰ στοιχεῖα καὶ πρὸ πάντων ἡ παράστασις τοῦ Ὁσίου μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸ σχῆμα δεήσεως. Εἶναι δηλαδὴ γνωστὸν ὅτι ὁ τύπος οὗτος τοῦ δεομένου ἁγίου ἐχρησιμοποιήθη ἀποκλειστικῶς σχεδὸν διὰ τὰς λατρευτικὰς εἰκόνας κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν ἐποχήν.[1] Παραδείγματα πρόχειρα μεταξὺ πλείστων ἄλλων αἱ εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου[2] καὶ πολυάριθμοι μικρογραφίαι τοῦ Μηνολογίου τοῦ Βατικανοῦ,[3] αἱ ὁποῖαι, ὡς ἤδη παρετηρήθη, ἀντιγράφουν παλαιοτέρας λατρευτικὰς εἰκόνας.[4]

Ἀπὸ τὴν πιθανωτάτην, ὡς τοὐλάχιστον νομίζω, γνώμην αὐτὴν ἐκκινοῦντες, δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰς μερικὰ ἄλλα χρήσιμα συμπεράσματα. Ἡ εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου λατρευτικὴ αὐτὴ εἰκὼν θὰ ἐγένετο ἀσφαλῶς εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου, εὐθὺς δηλαδὴ μετὰ τὸ 538 ἢ 540. Ἂν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὸν ἰσχυρῶς ρεαλιστικὸν χαρακτῆρα τῆς προσωπογραφίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τοὺς χρόνους δηλαδὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ,[5] πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἀπέδιδε τὰ πραγματικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Ἂν τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον ἀπορρέει, ὡς ἀπολύτως πιστεύομεν, ἀπὸ τὴν λατρευτικὴν ἐκείνην εἰκόνα, τότε τοῦτο μᾶς διέσωσε χωρὶς ἀμφιβολίαν τὴν πραγματικὴν μορφὴν τοῦ Ὁσίου.

---

[1] Πρβ. A. Grabar, Martyrium. Paris, 1946, II, 24 κ. ἑξ. καὶ τὸ εἰς τὸ τέλος εὑρετήριον ἐν λ. Martyr-orante.

[2] Βλ. Α. Ξυγγόπουλον εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐφημερίδα 1936, 112 κ. ἑξ.

[3] Il Menologio, πίν. 6, 8, 29, 38, 40 κ.ἄ.

[4] Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου βλ. G. Millet ἐν A. Michel, Histoire de l'art, I, 1, 286.

[5] Βλ. προχείρως Ch. Diehl, Manuel d'art byzantin, 2α ἔκδ. Paris, 1925-26, I, 218 κ. ἑξ. 226 Millet, ἔνθ' ἀν. 178.

Πῶς ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ παλαιοῦ τούτου τύπου, ὅπως μᾶς τὸν διέσωσε τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, καὶ ἡ ἐπικράτησις τοῦ νέου μὲ τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸ μακρότατον γένειον, τὸν ὁποῖον βλέπομεν ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων; Νομίζω ὅτι τοῦτο σχετίζεται μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου. Δυστυχῶς περὶ τῆς μονῆς ταύτης ἐλαχίστας ἔχομεν εἰδήσεις. Ἡ τελευταία χρονολογικῶς φθάνει, καθ' ὅσον τοὐλάχιστον γνωρίζω, μέχρι τοῦ 9ου αἰῶνος. Ὅπως δηλαδὴ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, ἀρχομένου τοῦ 9ου αἰῶνος, ἐσῴζετο ἀκόμη ὁ τάφος τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ εἰς τὴν Μονήν, φυσικά, τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου, ὅπου οὗτος εἶχε ταφῆ, καὶ ὅτι εἰς τὸν τάφον ἐγίνοντο ἰάσεις.[1] Ἔκτοτε οὐδὲν πλέον περὶ τῆς μονῆς ταύτης εἶναι γνωστόν. Κατὰ πληροφορίαν νεωτέρου Ρώσσου συγγραφέως, μὴ ἀναφέροντος τὴν πηγήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤντλησε, τὰ λείψανα τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ εὑρίσκοντο, ἄγνωστον πότε, εἰς ἐκκλησίαν τῆς Θεσσαλονίκης, τιμωμένην εἰς ὄνομά του.[2] Ἂν ἡ πληροφορία εἶναι ἀκριβής, θὰ πρόκειται ἴσως περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Καμενιάτου ἀναφερομένης, ἀρχομένου τοῦ 10ου αἰῶνος, μονῆς ἐντὸς τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, περὶ τῆς ὁποίας θὰ γίνῃ κατωτέρω λόγος. Τέλος δυτικοὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουν, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ κατονομάζουν τὴν πηγὴν τῆς πληροφορίας των, ὅτι τὸ 1054 τὰ λείψανα τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ μετεκομίσθησαν εἰς τὴν Παβίαν τῆς Ἰταλίας, κατατεθέντα εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου.[3] Πάντως, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ ἀνωτέρω πληροφορίαι εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀνακριβεῖς, βέβαιον φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ 10ου ἴσως αἰῶνος ἡ Μονὴ τῶν Ἁγ. Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου εἶχεν ἐρημωθῆ καὶ ὁ ἐντὸς αὐτῆς τάφος τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ εἶχε καταστραφῆ. Ἡ ἐρήμωσις αὐτὴ τῆς μονῆς προῆλθεν ἄραγε ἀπὸ κάποιαν ἐπιδρομήν; Μήπως κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς τὸ 904; Οὐδὲν δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ λεχθῇ. Μὲ τὴν ἐρήμωσιν τῆς μονῆς ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ λατρευτικὴ εἰκὼν τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, συνέπεια

---

[1] Τὸ σχετικὸν χωρίον ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου παραθέτει ὁ Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 117 καὶ σημ. 8, παραλαμβάνων ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ F. Dvornik, La vie de saint Grégoire le Decapolite et les Slaves Macédoniens au IXe siècle. Paris, 1926, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω. Αἱ πηγαί, τὰς ὁποίας δίδει περὶ τῆς Μονῆς τῶν Κουκουλλεωτῶν ὁ Tafrali, Topographie, 200. σημ. 3, εἶναι ἄσχετοι, ἀναγραφεῖσαι, φαίνεται, κατὰ λάθος.

[2] Φιλαρέτου, Ἀρχιεπισκόπου Τσερνικόβου, Βίοι Ἁγίων. Πετρούπολις, 1885 (ρωσ.). Τὴν πληροφορίαν παραθέτει ὁ Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 128.

[3] Τὴν ὑπὸ τῶν Dom Baudot καὶ Holweck παρεχομένην πληροφορίαν ταύτην παραθέτει μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας ὁ Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 128.

δὲ τῆς ἐξαφανίσεως ταύτης νὰ λησμονηθῇ ὁ παλαιὸς τύπος καὶ ἡ πραγματικὴ μορφὴ τοῦ Ὁσίου.[1]

Ἡ τέχνη τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων ἐδημιούργησε τὸν νέον τύπον τοῦ Ὁσίου μὲ τὴν μακρὰν λευκὴν κόμην καὶ τὸ μέχρι τῶν ποδῶν κατερχόμενον γένειον ἐμπνευσθεῖσα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν εἰς τὸν ἐκτεταμένον βίον περιεχομένην περιγραφήν, τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω παρεθέσαμεν. Ὅτι ὁ ἀρχομένου τοῦ 8ου αἰῶνος γραφεὶς οὗτος βίος ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Παλαιολόγων ἡ σπουδαιοτέρα περὶ τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ πηγὴ καὶ εὐρυτάτην εἶχε διάδοσιν δεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι τοῦτον διεσκεύασεν ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Β' Παλαιολόγος (1391—1425).[2] Ἀπὸ τὸν ἐκτεταμένον αὐτὸν βίον προῆλθεν ἡ κατὰ τοὺς χρόνους, ὡς εἴπομεν, τῶν Παλαιολόγων ἀναφαινομένη παράστασις τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ ἐπὶ τοῦ δένδρου μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, τὴν μακρὰν δηλαδὴ λευκὴν κόμην καὶ τὸ μακρότατον γένειον. Ἡ παράστασις ὅμως τοῦ Ὁσίου ἐπὶ τοῦ δένδρου μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ ἀπομακρύνεται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῶν γεγονότων, ὅπως τὰ ἐκθέτει ὁ βίος. Πράγματι, ἀπὸ τὸν ἐκτεταμένον αὐτὸν βίον ἐξάγεται ὅτι ὁ Ὅσιος, κατελθὼν ἐκ τῆς ἀμυγδαλῆς μετὰ τριετῆ ἐπ' αὐτῆς παραμονήν, εἰσῆλθεν ἐντὸς κελλίου,[3] εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἔγκλειστος ἐπὶ μακρὰ ἔτη.[4] Μόνον δὲ ὅταν, εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, ἐξῆλθε τοῦ κελλίου, διὰ νὰ μεταβῇ ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν, ἡ κόμη καὶ τὸ γένειόν του εἶχον αὐξηθῆ καὶ λευκανθῆ.[5] Οἱ ζωγράφοι λοιπὸν τῆς ἐποχῆς τῶν Παλαιολόγων κατὰ σχῆμα πρωθύστερον, ὄχι ἀσύνηθες εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην, παρέστησαν τὸν Ὅσιον μὲ τὰ χαρακτηριστικά, ποὺ εἶχεν οὗτος κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου του. Σκοπός των ἦτο νὰ συνενώσουν εἰς μίαν ἐναργῆ σύνθεσιν τὰ δύο κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου δηλαδὴ παραμονήν του καὶ τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸ μακρότατον γένειον, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν χρονολογικὴν σειράν.

1 Εἶναι περίεργον ὅτι ὁ παλαιὸς τύπος τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ μὲ τὸ βραχὺ γένειον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐπέζησεν εἰς πολὺ μεταγενεστέρων χρόνων ρωσικὰς εἰκόνας, τῶν ὁποίων δύο παραθέτει ὁ Vasiliev, ἔνθ' ἀν. σ. 144, 145.

2 Vasiliev, ἔνθ' ἀν. 131 κ. ἑξ. Τὴν ἐκεῖ ἀναφερομένην μοναδικὴν ἔκδοσιν τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ Latyshev δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω.

3 Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 7, στ. 22 κ. ἑξ. "... *κατέκλεισαν τὸ οἴκημα* (δηλ. τὸ κελλίον) *καὶ παραθέμενοι αὐτὸν τῷ Κυρίῳ ἀνεχώρησαν* (δηλ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ μοναχοί)". Πρβ. καὶ Ἀγαπίου, Καλοκαιρινήν, ἔνθ' ἀν. 127 κ. ἑξ. Δουκάκην, ἔνθ' ἀν. 318.

4 Rose ἔνθ' ἀν. σ. 9, στ. 6 κ. ἑξ. "*Χρόνων οὖν πλείστων διελθόντων καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ κέλλῃ* ..." Τὸ χωρίον ἔχει ἀλλοιωθῆ εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀγαπίου.

5 Rose, ἔνθ' ἀν. σ. 11, στ. 1 κ. ἑξ. Ἀγαπίου, Καλοκαιρινή, 139, Δουκάκης, ἔνθ' ἀν. 320.

Τ' ἀνωτέρω διὰ μακρῶν ἐκτεθέντα δίδουν, νομίζω, μίαν λίαν πιθανὴν ἐξήγησιν εἰς τὴν παρατηρουμένην διαφορὰν ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ μεταξὺ τοῦ ἐνταῦθα ἐξεταζομένου ἀναγλύφου καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ 14ου καὶ ἐφεξῆς αἰῶνος παραστάσεων αὐτοῦ. Συγχρόνως μᾶς ἄγουν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ παλαιοτέρα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μέχρι τοῦδε γνωστὴ ἀπεικόνισις τοῦ Ὁσίου, μᾶς διέσωσε τὰ αὐθεντικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

IV

Ἡ τεχνικὴ ἐκτέλεσις εἶναι ὄχι ὀλιγωτέρας σημασίας, κυρίως διὰ τὸ σπάνιον εἶδος, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀνάγλυφον. Εἴδομεν ὅτι τὸ περὶ τὴν μορφὴν ἔδαφος τῆς πλακὸς ἔχει ἐκβαθυνθῆ, ἡ δὲ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶναι ἐλαφρῶς ἀνώμαλος. Τὸ ἔκτυπον ἐπίσης πλαίσιον, τὸ περιβάλλον τὴν πλάκα, εἴδομεν ὅτι φθάνει εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὴν ἀνάγλυφον μορφήν. Τὸ πλαίσιον τοῦτο βοηθεῖ, ὥστε νὰ σχηματισθῶσιν εἰς τὸ περὶ τὴν μορφὴν ἔδαφος περίκλειστοι, ἐλαφρῶς ἐκβαθυσμένοι, χῶροι. Τοῦτο, συνδυαζόμενον μὲ τὴν ἐλαφρῶς ἀνώμαλον ἐπεξεργασίαν τοῦ περὶ τὴν μορφὴν ἐδάφους, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ θετικὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ πέριξ τοῦ Ὁσίου βάθος τοῦ ἀναγλύφου ἐπληροῦτο δι' ἐγχρώμου μίγματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἔφθανεν εἰς τὸ ἴδιον ὕψος μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀναγλύφου καὶ μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πλαισίου. Ἔχομεν δηλαδὴ παράδειγμα τοῦ συνήθους εἰς τὴν βυζαντινὴν γλυπτικὴν εἴδους τῶν ἐπιπεδογλύφων,[1] εἰς τὰ ὁποῖα τὸ μῖγμα, τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ βάθους, ἦτο κηρὸς μετὰ μαρμάρου εἰς κόνιν καὶ χρώματος.[2] Τὸ ἐνταῦθα ὅμως ἐξεταζόμενον γλυπτὸν δὲν ἀνήκει εἰς τὰ ἁπλᾶ ἐπιπεδόγλυφα. Εἰς ἐκεῖνα τὸ ὑπὸ τοῦ ἐγχρώμου μίγματος περιβαλλόμενον θέμα εἶναι ἐντελῶς ἐπίπεδον καὶ μόνον αἱ ἐντὸς αὐτοῦ οὐσιώδεις λεπτομέρειαι δηλοῦνται δι' ἁπλῶν ἐγχαράκτων γραμμῶν.[3]

---

[1] Περὶ τῶν ἐπιπεδογλύφων βλ. κυρίως L. Bréhier, Études sur l'histoire de la sculpture byzantine, ἐν Nouvelles Archives des Missions Scientifiques, Nouv. série, fasc. 3. Paris, 1911, 96 κ. ἑξ.

[2] Κατὰ τὸν G. Millet, Le monastère de Daphni. Paris, 1899, 65, τὸ μῖγμα, τὸ πληροῦν τὰ ἐπιπεδόγλυφα τοῦ Δαφνιοῦ, ἀποτελεῖται ἀπὸ κίτρινον κηρὸν μετὰ κόνεως μαρμάρου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ μέλαν χρῶμα.

[3] Βλ. προχείρως τὰ ἐπιπεδόγλυφα κοσμήματα τοῦ Δαφνιοῦ, τὰ διατηροῦντα τὸ ἔγχρωμον μῖγμα των, παρὰ Millet, ἔνθ' ἀν. σ. 65 κ. ἑξ. εἰκ. 35-38 Τὴν δήλωσιν τῶν λεπτομερειῶν δι' ἐγχαράκτων γραμμῶν δύναταί τις νὰ ἴδῃ λίαν εὐκρινῆ προχείρως εἰς τὸ ἐπιπεδόγλυφον τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, τὸ εἰκονίζον δύο ἀετοὺς ἑκατέρωθεν σταυροῦ, ὅπου ὅμως τὸ ἔγχρωμον μῖγμα, τὸ πληροῦν ἄλλοτε τὸ βάθος, ἔχει ἐκπέσει. Γ. Σωτηρίου, Ὁδηγὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν. Σα ἔκδ. Ἀθῆναι, 1931, πίν. Β', εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

Τὴν τεχνικὴν αὐτὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐπιπεδογλύφου ἐφήρμοσεν ὁ τεχνίτης τοῦ ὑπὸ μελέτην γλυπτοῦ μόνον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰς παλάμας, ὅπου ὡς εἴδομεν, αἱ λεπτομέρειαι ἀπεδίδοντο δι' ἁπλῶν ἐγχαράκτων γραμμῶν, ὅπως ἀφήνοιν νὰ συμπεριίνωμεν τὰ ἐλάχιστα λείψανα, τὰ διαφυγόντα τὴν σφυροκόπησιν. Ἀπεναντίας αἱ πτυχαὶ τοῦ ἐνδύματος δηλοῦνται, ὡς εἴδομεν, δι' ἐκτύπων γραμμῶν, οὕτως ὥστε τὰ μεταξὺ τῶν πτυχῶν τούτων περικλειόμενα μέρη τοῦ ὑφάσματος νὰ εἶναι ἐλαφρῶς κοῖλα. Ἡ πρώτη σκέψις θὰ ἦτο νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ εἰς τοὺς περικλείστους καὶ ἐλαφρῶς κοίλους τούτους χώρους τοῦ ἐνδύματος ὑπῆρχεν ἔγχρωμον μῖγμα ἀνάλογον πρὸς τὸ πληροῦν τὸ περὶ τὴν μορφὴν βάθος. Τοῦτο ὅμως ἀποκλείεται ἀπολύτως, διότι ἡ ἐκβάθυνσις εἶναι ἐλαχίστη, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ συγκρατήσῃ τὸ μῖγμα. Εἰς τὸ ἴδιον ἀρνητικὸν συμπέρασμα μᾶς ὁδηγεῖ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῶν ἐλαφρῶν τούτων κοιλοτήτων εἶναι λεία, ἐνῷ, ἂν ἐπρόκειτο νὰ προσκολληθῇ ἐπ' αὐτῆς μῖγμα, θὰ ἦτο ἀνώμαλος, ὅπως εἰς τὸ περὶ τὴν μορφὴν βάθος. Νομίζω λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου συνέβαινε κάτι ἄλλο. Ἀντὶ δηλαδὴ ἐγχρώμου μίγματος τὰ μεταξὺ τῶν ἐκτύπων πτυχῶν κοῖλα μέρη τοῦ ἐνδύματος ἐκαλύπτοντο μὲ παχὺ στρῶμα χρώματος, ὅπως μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συμπεράνωμεν ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα.[1] Τέλος διὰ χρώματος εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐκαλύπτοντο ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπον καὶ αἱ παλάμαι, ὅπως καὶ ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον καὶ ὁ φωτοστέφανος.

Οὕτω συμπληρούμενον τὸ ἀνάγλυφον, μὲ τὸ βάθος δηλαδὴ πλῆ ες ἀπὸ ἔγχρωμον μῖγμα, μὲ τὰ γυμνὰ μέρη, τὴν κόμην, τὸ γένειον, τὰ ἐνδύματα καὶ τὸν φωτοστέφανον χρωματισμένα, καὶ μὲ τὰς πτυχὰς λευκὰς ἢ καλυπτομένας μὲ ἀνοικτότερον χρῶμα, θὰ παρουσίαζε τὴν λίαν περίεργον ὄψιν ἐγχρώμου μᾶλλον μαρμαρίνης εἰκόνος παρὰ ἀναγλύφου. Ἡ τεχνικὴ ὅμως αὐτή, τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φοράν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀποκαταστήσωμεν τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον, δὲν ἐπενοήθη ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς γλύπτας. Αὕτη ἐμπνέεται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ περίκλειστα σμάλτα, τὰ ὁποῖα εἰς μεγάλην ἀφθονίαν καὶ τελειότητα παρήγαγον τὰ ἐργαστήρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως δὲ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅπως δηλαδὴ εἶναι γνωστόν, εἰς τὰ περίκλειστα σμάλτα τὰ περιγράμματα, αἱ λεπτομέρειαι τῶν γυμνῶν μερῶν, αἱ πτυχαὶ τῶν ἐνδυμάτων κ.λ.π. δηλοῦνται διὰ χρυσῶν γραμμῶν ἐντὸς τοῦ ἐκ διαφόρων χρωμάτων ὑαλώδους μίγματος τοῦ

---

[1] Βλ. π. χ. τὸ ἐκ τῆς Μονῆς Προδρόμου παρὰ τὰς Σέρρας τεμάχιον θωρακίου, τὸ μετακομισθὲν ὑπὸ τοῦ Γ. Λαμπάκη εἰς τὴν Συλλογὴν τῆς Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας καὶ εὑρισκόμενον τώρα εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν. Τοῦτο εἰς τὸ περὶ τὰ γεωμετρικὰ κοσμήματα βάθος διασώζει λείψανα ἐρυθροῦ χρώματος. Δελτίον Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας, Ε', 1905, σ. 83, εἰκ. 8.

ἱποτελοῦντος τὸ σμάλτον.[1] Τὸ ἀνάγλυφον λοιπὸν τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ εἰς τὴν ἀρχικήν του μορφὴν θὰ παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν σμάλτου εἰς ἰσχυρὰν μεγέθυνσιν. Τὰς χρυσᾶς γραμμὰς τοῦ σμάλτου θ' ἀντικαθίστων αἱ ἔκτυποι πτυχαὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ αἱ ἐγχάρακτοι λεπτομέρειαι εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς παλάμας.

V

Τὸ ἀνάγλυφον ὅμως τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ δὲν εἶναι ἐντελῶς μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Ἐκτὸς ἑνὸς τεμαχίου πλακὸς μὲ τὴν ἀναλόγου τεχνικῆς ἐκτελέσεως παράστασιν Ἁγίου, τὸ ὁποῖον ἀπόκειται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως,[2] διεσώθη καὶ ἄλλη πλὰξ μὲ ὁμοίαν τεχνικήν, παρουσιάζουσα τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, ὅτι προέρχεται καὶ αὐτὴ ἐκ Θεσσαλονίκης (Πίν. Β'). Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἰκονίζει τὴν Θεοτόκον ὀρθίαν κατενώπιον εἰς στάσιν δεήσεως καὶ ἦτο ἄλλοτε ἐντειχισμένον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, τώρα δὲ εὑρίσκεται εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν.[3] Ἁπλῆ παραβολὴ τοῦ ἀναγλύφου τούτου τῆς δεομένης Θεοτόκου πρὸς τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ πείθει ὅτι ἀμφότερα ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς τεχνικήν. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ μερικαὶ μικραὶ διαφοραί, ὅπως π. χ. τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰργασμένον εἰς περισσότερον ἐξέχον καὶ ἀπεστρογγυλωμένον ἀνάγλυφον. Αὐταὶ ὅμως, καθὼς καὶ αἱ παρατηρούμεναι διαφοραὶ εἰς τὴν τεχνοτροπίαν, ἐξηγοῦνται, ἂν παραδεχθῶμεν διάφορον τὸν τεχνίτην

[1] Διὰ τὴν τεχνικὴν τοῦ περικλείστου σμάλτου βλ. προχείρως Diehl, ἔνθ' ἀν. II, 687, κ. ἑξ. Διὰ τὴν παραβολὴν πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον ἀνάγλυφον βλ. προχείρως, τὴν ἐν μεγεθύνσει λεπτομέρειαν ἐκ τῆς Λειψανοθήκης τοῦ Gran (Estergom) παρὰ Volbach-Salles-Duthuit, ἔνθ' ἀν. πίν. 66.

[2] G. Mendel, Catalogue des sculptures grecques, romaines et byzantines (du Musée de Con)ple), II. Con)ple, 1914, σ. 502 κ. ἑξ. ἀριθ. 704(904). Δὲν εἰκονίζεται ἐκεῖ ἅγιος ἐπίσκοπος, ὡς νομίζει ὁ Mendel, ἀλλὰ μοναχὸς φέρων ὄχι φελόνιον καὶ ἐπιτραχήλιον, ἀλλὰ μανδύαν καὶ σχῆμα. Τὸ ἀνάγλυφον χρονολογεῖται ὑπὸ τοῦ Mendel ὡς ὀλίγον ἴσως παλαιότερον τοῦ 15ου αἰ.

[3] Ὁ N. Kondakov, Μακεδονία (ρωσ.). Πετρούπολις, 1909, 135, κ. ἑξ. τὸ εἶδεν ἐντειχισμένον εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ παρέχει σύντομον περιγραφήν του χωρὶς ἀπεικόνισιν. Πρῶτος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, παρέσχεν ἀπεικόνισίν του, ὅτε ἀκόμη ἦτο ἐντειχισμένον εἰς τὴν Ὑπαπαντήν, ὁ O. Tafrali, Thessalonique des origines au XIVe siècle. Paris, 1919, σ. 114, εἰκ. 29. Λεπτομερὴς δημοσίευσις μετ' ἀπεικονίσεως παρὰ Γ. Σωτηρίου, ἐν Recueil N. Kondakov. Prague, 1926, 129, κ. ἑξ. Ἀπεικόνισις ἐπίσης καὶ ἐν G. Sotiriou, Guide du Musée byzantin d'Athènes, édit. française par O. Merlier. Athènes, 1932, σ. 46. εἰκ. 23. Β'. τελευταῖον καὶ R. Demangel—E. Mamboury, Le quartier des Manganes. Paris, 1939, 158, κ. ἑξ. ὡς καὶ S. Bettini, La scultura bizantina. Firenze, 1944, II, σ. 29.

τοῦ ἀναγλύφου τῆς Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀπεμιμήθη καὶ πρότυπον διάφορον. Αἱ διαστάσεις τοῦ ἀναγλύφου τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν σημερινήν του μορφὴν εἶναι: 1,35 X 0,68 πάχ. 0,13.[1] Αὗται εἶναι κατὰ 0,29 εἰς τὸ ὕψος καὶ 0,15 εἰς τὸ πλάτος μικρότεραι τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ. Τῆς διαφορᾶς ὅμως ταύτης ὑπάρχει ἡ ἐξήγησις. Ἀπὸ τὸ ἀνάγλυφον δηλαδὴ τῆς Θεοτόκου λείπει σήμερον καὶ ἄνω καὶ δεξιὰ τὸ περικλεῖον τὴν πλάκα πλαίσιον, τοῦ ὁποίου στενωτάτη μόνον λωρὶς διεσώθη εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευράν. Τέλος δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι τὰ σήμερον ἐπὶ τοῦ βάθους τοῦ ἀναγλύφου, ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Θεοτόκου, συνήθη συμπιλήματα, Μ(ΗΤ)ΗΡ Θ(ΕΟ)Υ, εἶναι πολὺ μεταγενέστερα, τῶν χρόνων ἀσφαλῶς τῆς Τουρκοκρατίας, ὅπως δεικνύουν ὄχι μόνον τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάγλυφον αὐτῶν, καθὼς καὶ οἱ ὑπεράνω μικροὶ ἀνάγλυφοι ἐπίσης σταυροί. Νομίζω πολὺ πιθανὸν ὅτι ἀρχικῶς ὑπῆρχον ἑκατέρωθεν τοῦ φωτοστεφάνου ἔκτυποι πινακίδες μὲ τὰ συμπιλήματα ἐγχάρακτα, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ.

VI

Αἱ σχεδὸν ὅμοιαι διαστάσεις τῶν δύο ἀναγλύφων, τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ καὶ τῆς Θεοτόκου, καθὼς καὶ ἡ ὁμοία τεχνική των, δὲν εἶναι ἴσως τυχαῖα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου ἦτο ἐντειχισμένον τὸ ἀνάγλυφον τῆς Θεοτόκου, κεῖται, ὡς εἴπομεν, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, πλησίον τῆς Ἀψῖδος τοῦ Γαλερίου,[2] καὶ εἰς μικρὰν σχετικῶς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸν νεκροταφεῖον, ὅπου εὑρέθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Αἱ ἐνδείξεις αὗται μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν σκέψιν, μήπως τὰ δύο ἀνάγλυφα προέρχονται ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μνημείου, μήπως δηλαδὴ ἄλλοτε ἐκόσμουν τὴν ἰδίαν ἐκκλησίαν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ὑπαπαντῆς κατέχει τὴν θέσιν τοῦ καθολικοῦ τῆς μικρᾶς Μονῆς τοῦ κῦρ Ἰωήλ, κτήματος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας.[3] Νομίζω ὄχι ἀπίθανον ὅτι τὰ δύο ἀνάγλυφα προέρχονται ἀπὸ τὸ μονύδριον αὐτὸ τοῦ κῦρ Ἰωὴλ καὶ ὅτι ἐκόσμουν τὸν ναόν του. Τὸ πλάτος

---

[1] Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Γ. Σωτηρίου, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ θερμῶς. Ὁ Kondakov, ἔνθ' ἀν. δίδει διαστάσεις: 1,33X0,66. Ἡ διαφορὰ προέρχεται ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ὅτι τὰ κράσπεδα τῆς πλακὸς θὰ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ τὰ κονιάματα τοῦ τοίχου.

[2] Tafrali, Topogr. de Thessalonique, 184, Βλ. καὶ τὸ εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου τοπογραφικὸν διάγραμμα.

[3] Βλ. Π. Παπαγεωργίου ἐν Β. Ζ. 6, 1897, 544 καὶ 7, 1898, 78. Πρβ. καὶ Tafrali, ἔνθ' ἀν. 184.

Ἀνάγλυφον τῆς δεομένης Θεοτόκου
ἐκ Θεσσαλονίκης.
Ἀθῆναι. Βυζαντινὸν Μουσεῖον.

τῶν ἀναγλύφων (0,83 περίπου) μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ταῦτα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦσαν ἐντειχισμένα εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς στενὴν ἐπιφάνειαν τῶν δύο τοίχων τοῦ Ἱερσῦ, τῶν χωριζόντων τὸ μεσαῖον αὐτοῦ μέρος, ὅπου ἡ Ἁγία Τράπεζα, ἀπὸ τῆς Προθέσεως καὶ τοῦ Διακονικοῦ. Ὅπως εἶναι γνωστόν, εἰς τὴν στενὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν τῶν δύο τοίχων ἐτίθεντο κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους αἱ εἰκόνες τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου,[1] αἱ μόναι ἄλλωστε ἐκεῖ ὑπάρχουσαι, διότι τὸ Τέμπλον δὲν ἔφερε τότε εἰκόνας. Παραδείγματα εἰκόνων διὰ ψηφιδωτοῦ ἢ τοιχογραφίας εἰς τὴν θέσιν ταύτην πολλὰ διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν.[2] Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μνημεῖα, ἰδίως εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου τὴν μίαν τῶν δύο τούτων εἰκόνων, συνήθως τοῦ Ἰησοῦ, ἔχει ἀντικαταστήσει ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εἶναι ἀφιερωμένη ἡ ἐκκλησία.[3] Μὲ βάσιν λοιπὸν τὰ παραδείγματα ταῦτα θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς τοῦ κῦρ Ἰωὴλ τὴν θέσιν τῆς εἰκόνος τοῦ Ἰησοῦ εἶχε καταλάβει τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τὸ ὁποῖον οὕτω θ' ἀπετέλει τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἀναγλύφου τῆς δεομένης Θεοτόκου.[4] Κατὰ ταῦτα, ἔτι περαιτέρω προχωροῦντες, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ κῦρ Ἰωήλ, ἢ τοὐλάχιστον τὸ καθολικόν της, ἐτιμᾶτο εἰς ὄνομα τοῦ Ὁσίου Δαβίδ.

---

[1] Πρβ. Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία, Ι. Ἀθῆναι, 1942, 903.

[2] Ψηφιδωτὸν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἴχνη τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Μ. Δαφνιοῦ: Diez-Demus, ἔνθ' ἀν. εἰκ. 65. Ψηφιδωτὰ εἰς τὴν Μ. Μεγάλων Πυλῶν (Πόρτα Παναγιά): G. Lampakis, Mémoire sur les antiquités chrétiennes de la Grèce. Athènes, 1902, σ. 74, εἰκ. 141. Ἀρχεῖον Βυζαντινῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, 1, 1935, σ. 25, εἰκ. 14. Τοιχογραφίαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σάμαρι Μεσσηνίας: Φ. Βερσάκης, εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐφημερ. 1919, σ. 91, εἰκ. 4.

[3] Ἐκκλησία τοῦ Νέρες παρὰ τὰ Σκόπια (ἀντὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁ Ἅγ. Παντελεήμων) N. Okunev, ἐν Seminarium Kondakovianum, 3, 1929, πίν. III, IV. Πρβ. καὶ, σ. 24 κ. ἑξ. Ναγκορίτσινο εἰς τὴν Σερβίαν (ἀντὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁ Ἅγ. Γεώργιος) G. Millet, L'ancien art serbe, I, Les églises. Paris, 1919, σ. 89, εἰκ. 85. Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Εὐθυμίου ἐντὸς τοῦ Ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης ἀντὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου εἰκονίζονται ὁ Ἅγ. Δημήτριος καὶ ὁ Ἅγ. Εὐθύμιος, οἱ πάτρωνες δηλαδὴ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ ναοῦ. Τὸ παράδειγμα εἶναι, καθ' ὅσον τοὐλάχιστον γνωρίζω, μοναδικόν.

[4] Θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ προβληθῇ ἡ ἀντίρρησις, ὅτι ὅλα τὰ γνωστὰ παραδείγματα εἰκόνων εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἔχουν τὸ ἄνω μέρος ἡμικυκλικὸν καὶ ὄχι εὐθύ, ὅπως τὰ ἐξετασθέντα ἀνάγλυφα. Ἐν τούτοις καὶ εἰς τὸ Καλεντὲρ Τζαμὶ καὶ εἰς τὴν Μ. τῆς Χώρας (Καχριὲ Τζαμὶ) τῆς Κων)πόλεως διεσώθησαν εἰς τὰς πρὸ τοῦ Ἱεροῦ θέσεις τὰ μὲ πλουσίαν γλυπτικὴν διακόσμησίν μαρμάρινα πλαίσια, τὰ περιβάλλοντα ἄλλοτε τὰς μὴ ὑπαρχούσας πλέον εἰκόνας, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἄνω πλευρὰν εὐθεῖαν. Βλ. A. van Millingen, Byzantine Churches in Constantinople. London, 1912, πίν. XLVII, XLIX, LXXXVI.

Εἶναι ἀληθῶς περίεργον ὅτι παρὰ τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ αἱ μέχρις ἡμῶν τοὐλάχιστον διασωθεῖσαι πηγαὶ δὲν ὁμιλοῦν παρὰ περὶ μιᾶς μόνον μονῆς, εὑρισκομένης εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀφιερωμένης εἰς αὐτόν. Ταύτην ἀναφέρει ἀρχομένου τοῦ 10ου αἰῶνος ὁ Ἰωάννης Καμενιάτης (Bonn 543—44) ὡς κειμένην εἰς τὴν ἄνω πόλιν, πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἔχουσαν *«πλῆθος μοναχῶν ἐναρέτων πάντων καὶ τῆς οὐρανίου πολιτείας ἠξιωμένων»*.[1] Ἡ σιωπὴ ὅμως αὐτὴ τῶν πηγῶν δὲν σημαίνει, νομίζω, ὅτι πράγματι δὲν ὑπῆρχον μοναὶ καὶ ἐκκλησίαι τιμώμεναι εἰς ὄνομα τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ τῆς Θεσσαλονίκης. Διὰ τοῦτο οὐδέν, κατὰ τὴν γνώμην μου, κωλύει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τὸ μονύδριον τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ὅσιον Δαβίδ.

Διὰ τὴν παραδοχὴν ὅμως τῆς εἰκασίας ταύτης ἀντιτίθενται μερικὰ γεγονότα. Ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν κάπως ἐγγύτερον, διότι νομίζω ὅτι ἡ ἀντίθεσις εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολίαν, φαινομενικὴ μόνον.

Ἡ χρησιμοποίησις ἀναγλύφων εἰκόνων ὡς λατρευτικῶν, ἀντὶ τῶν κατὰ παράδοσιν ψηφιδωτῶν καὶ μάλιστα γραπτῶν, δὲν εἶναι σοβαρὸν ἐμπόδιον. Ἡ ἐκ κηρομαστίχης εἰκὼν τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ἡ κατὰ παράδοσιν θεωρουμένη ὡς ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἶναι ἀνάγλυφος,[2] ἀμέσως δὲ κατωτέρω θὰ εὕρωμεν καὶ ἄλλην μαρμαρίνην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ρητῶς ἀναφερομένην ὡς λατρευτικήν. Τώρα παραδέχονται πλέον ὅτι τὰ ἀνάγλυφα, τὰ παριστάνοντα μεμονωμένας μορφὰς ἱερῶν προσώπων, ἀρκετὰ δὲ τοιαῦτα διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, προέρχονται ἀναμφιβόλως ἀπὸ εἰκονοστάσια, ἦσαν δηλαδὴ λατρευτικαὶ εἰκόνες.[3] Ἡ τεχνικὴ ἐξ ἄλλου τῶν δύο ἀπασχολούντων ἡμᾶς γλυπτῶν, τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ καὶ τῆς Θεοτόκου δεομένης, ὅπως τ' ἀποκατεστήσαμεν, μὲ τὸ ἔδαφος δηλαδὴ πλῆρες ἐγχρώμου μίγματος καὶ τὰ ἄλλα μέρη χρωματισμένα, οὐδόλως θὰ ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν ἀναγλύφων, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον γραπτῶν, ὡς εἴδομεν, εἰκόνων.

Μίαν ἄλλην δυσκολίαν, φαινομενικὴν καὶ αὐτήν, κατὰ τὴν γνώμην μου, παρουσιάζει ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ ὑπὸ μελέτην ἀνάγλυφον. Ὅλα δηλαδὴ τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ παραδείγματα εἰκόνων

---

[1] Μήπως πρέπει νὰ σχετίσωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Καμενιάτου μνημονευομένην μονὴν ταύτην πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁσ. Δαβίδ, ὅπου κατὰ τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Ρώσσου ἀρχιεπισκόπου Τσερνικόβου Φιλαρέτου εὑρίσκοντο τὰ λείψανα τοῦ Ὁσίου;

[2] Βλ. Α. Ξυγγόπουλον εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐφημερ. 1933, 101 κ. ἑξ.

[3] Βλ. L. Bréhier, La sculpture iconographique dans les églises byzantines ἐν Bulletin de la Section Historique de l' Academie Roumaine, 11, 1924, 71 κ. ἑξ.

τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ θέσιν, ὅπου εἰκάζομεν ὅτι εὑρίσκετο τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, παριστάνουσιν αὐτὴν κρατοῦσαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ ὄχι εἰς στάσιν δεήσεως. Ἡ περίφημος ἐν τούτοις εἰκὼν τῆς Παναγίας Βλαχερνιτίσσης, ἡ λατρευομένη εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρίστανε τὴν Θεομήτορα ὀρθίαν δεομένην, χωρὶς τὸν Ἰησοῦν, ὅπως δεικνύει τὸ νόμισμα τοῦ Κωνσταντίνου Θ' τοῦ Μονομάχου.[1] Ἡ διακόσμησις ἐξ ἄλλου τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα, ὁπότε κατεσκευάσθησαν τ' ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς δύο ἀνάγλυφα, εἶναι ἀκόμη τόσον ὀλίγον γνωστὴ δι' ἔλλειψιν μνημείων, ὥστε ἡ μὴ ὕπαρξις ἀναλόγων παραδειγμάτων νὰ μὴ δύναται ν' ἀποκλείσῃ ἀπολύτως τὴν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν εἰκασίαν.

Τὸ ὑπὸ μελέτην ὅμως ἀνάγλυφον τῆς Θεοτόκου παρουσιάζει καὶ ἄλλην λεπτομέρειαν, μὴ συμβιβαζομένην ἐκ πρώτης ὄψεως μὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην. Ἐπὶ τοῦ μανδύου δηλαδὴ τῆς Παναγίας, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ βάθους, ὑπάρχουν πέντε ὀπαί, ἐνῷ δύο ἄλλαι διαπερῶσι τὰς παλάμας. Αἱ ὀπαὶ εἰς τὰς δύο παλάμας, αἱ ὁποῖαι διαπερῶσιν ἐντελῶς τὴν μαρμαρίνην πλάκα, παρετηρήθησαν καὶ εἰς ἄλλα ἀνάγλυφα τῆς δεομένης Θεοτόκου[2] καὶ ἐξηγήθησαν ὡς χρησιμεύουσαι διὰ τὴν ἐκροὴν μύρου ἢ ἁγιάσματος.[3] Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πέντε ἄλλας ὀπὰς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ βάθους τοῦ ἀναγλύφου, αἱ ὁποῖαι δὲν διαπερῶσι τὴν μαρμαρίνην πλάκα, ὅπως αἱ εἰς τὰς παλάμας, δι' αὐτὰς παραδέχονται ὅτι σκοπὸν εἶχον νὰ συγκρατῶσι δοχεῖον πρὸς συλλογὴν τοῦ ἐκρέοντος ἁγιάσματος.[4] Καὶ αἱ μὲν ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ βάθους τοῦ ἀναγλύφου ὀπαὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην γλυπτὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας δεομένης παρατηροῦνται. Ἡ ἑρμηνεία ὅμως, ἡ διδομένη εἰς τὰς ὀπάς, τὰς διατρυπώσας τὰς παλάμας τῆς Θεομήτορος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως βεβαία, διότι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἔρχονται τὰ ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου λεγόμενα περὶ τοῦ Ἁγιάσματος τοῦ προσηρτημένου εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. Ἐκτὸς δηλαδὴ τῆς εἰς τὸν Κόλυμβον ὑπεράνω φιάλης εὑρισκομένης ἐντὸς κόγχης ἀργυρᾶς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου,[5] ἡ ὁποία δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦτο ἀνάγλυφος, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου καὶ δευτέρα. Αὕτη ρητῶς λέγεται ὅτι ἦτο μαρμαρίνη

---

1 J. Ebersolt, Sanctuaires de Byzance. Paris, 1921, 50.

2 Σωτηρίου ἐν Recueil Kondakov, 130.

3 Σωτηρίου, ἔνθ. ἀν. 131. Demangel-Mamboury, ἔνθ' ἀν. 159 κ. ἑξ.

4 Σωτηρίου, ἔνθ' ἀν. Demangel-Mamboury, ἔνθ' ἀν. 160.

5 Κωνστ. Πορφυρογεννήτου, Ἔκθεσις βασιλείου τάξεως (Bonn) I, 554, 22.

καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Θεοτόκου ἔρρεε τὸ ἁγίασμα.[1] Δύναται λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως βέβαιον ὅτι αἱ ἐκ μαρμάρου ἀνάγλυφοι εἰκόνες τῆς Θεοτόκου δεομένης μὲ τὰς διατρήτους παλάμας ἀντιγράφουν τὸ πρότυπον τοῦτο τῶν Βλαχερνῶν.[2]

Τώρα ὅμως ἐγείρεται τὸ ζήτημα: πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ἀνάγλυφον τῆς δεομένης Θεοτόκου νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν τοῖχον τοῦ Ἱεροῦ ὡς λατρευτικὴ εἰκών, ἀντίστοιχος πρὸς τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, ἀφοῦ αἱ διάτρητοι παλάμαι δεικνύουν ὅτι ἦτο τοποθετημένον εἰς Ἁγίασμα κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἀναγλύφου τῶν Βλαχερνῶν; Εἰς τὴν πραγματικότητα τοιοῦτον ζήτημα δὲν ὑφίσταται, διότι αἱ εἰς τὰς παλάμας τῆς Θεοτόκου ὀπαί, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀναγλύφου, εἶναι ἀναμφισβητήτως μεταγενέστεραι, ὡς δεικνύει τὸ ἀκανόνιστον καὶ τὸ χονδροειδὲς τῆς κατασκευῆς των. Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ πεισθῶμεν ἀπολύτως, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν αὐτὴν τὴν τεχνικὴν τοῦ ἀναγλύφου. Καὶ τὸ ἔγχρωμον δηλαδὴ μῖγμα, τὸ πληροῦν τὸ βάθος τοῦ ἀναγλύφου, καὶ τὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαλύπτετο ἡ μορφή, θὰ παρεσύροντο καὶ θὰ ἐξεπλύνοντο ἀπὸ τὸ ἁγίασμα τὸ διαρκῶς ρέον ἀπὸ τὰς παλάμας, ἂν αὗται ἦσαν ἀρχικῶς διάτρητοι.

Τὸ ἀνάγλυφον λοιπὸν τῆς δεομένης Θεοτόκου δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι ἀρχικῶς δὲν εἶχε τὰς παλάμας διατρήτους καὶ ὅτι εὑρίσκετο πρὸ τοῦ Ἱεροῦ τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ὡς λατρευτικὴ εἰκών, ἀποτελοῦν τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Αἱ ὀπαὶ ἠνοίχθησαν συνεπῶς κατά τινα δευτέραν χρῆσιν τοῦ ἀναγλύφου, ὁπότε τοῦτο ἐτοποθετήθη εἴς τι Ἁγίασμα κατ' ἀπομίμησιν τοῦ περιφήμου Ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν.

---

[1] Κωνστ. Πορφυρ. ἔνθ' ἀν. 555, 8 κ. ἑξ. "... *τῆς μαρμαρίνης εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, ἥτις ἐκ τῶν αὐτῆς ἁγίων χειρῶν προχεῖ τὸ ἁγίασμα*". Πρβ. καὶ Ebersolt. ἔνθ' ἀν. 51 κ. ἑξ.

[2] Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἀνάγλυφοι αὗται εἰκόνες τῆς Θεοτόκου μὲ τας διατρήτους παλάμας ἀνήκουν εἰς δύο τύπους: εἰς τὸν τῆς δεομένης ἄνευ τοῦ Βρέφους, ὅπως τὰ ἀνάγλυφα τῆς Κων)πόλεως, Diehl, Manuel, II, σ. 632, εἰκ. 315, τῆς Μεσσήνης, N. Kondakov, Εἰκονογραφία τῆς Θεοτόκου (ρωσ.), Πετρούπολις, 1914 - 1915, II, σ. 91, εἰκ. 25 κ. ἄ., οπανιώτερον δὲ εἰς τὸν τύπον τῆς δεομένης μὲ τὸ Βρέφος πρὸ τοῦ στήθους, ὅπως τὸ ἀνάγλυφον εἰς τὴν ἐκκλησίαν Mater Dolorosa τῆς Βενετίας, Kondakov, ἔνθ' ἀν. II, σ. 111, εἰκ. 40, κ. ἄ. Ὁ δεύτερος οὗτος τύπος εἶναι ὁ τῆς Θεοτόκου Ἐπισκέψεως, ὅπως μανθάνομεν ἀπὸ μερικὰ μολυβδόβουλλα, Ebersolt, ἔνθ' ἀν. σ. 50, εἰκ. 8. τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν εὑρίσκετο ὁμοίως εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, Ebersolt, ἔνθ' ἀν. 50 κ. ἑξ. Ἦτο συνεπῶς εὔκολον νὰ γίνῃ σύγχυσις μετοξὺ τῶν δύο τύπων, οἱ ὁποῖοι ἀντεπροσώπευον δύο εἰκόνας, εὑρισκομένας εἰς τὰς Βλαχέρνας, καὶ νὰ παρασταθῇ ἡ Ἐπίσκεψις ἀντὶ τῆς Βλαχερνιτίσσης. Πολλάκις μάλιστα φέρει καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Βλαχερνίτισσα. Πρβ. τὴν τοιχογραφίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Προδρόμου παρὰ τὰ Χρύσαφα τῆς Λακεδαίμονος ἐν G. Millet, La dalmatique du Vatican. Paris, 1945, σ. 72, εἰκ. 3.

Ὑπάρχει καὶ ἓν ἀκόμη τελευταῖον ζήτημα. Ἀπὸ δύο πατριαρχικὰ γράμματα τῶν ἐτῶν 1542 καὶ 1546, φυλασσόμενα εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, μανθάνομεν ὅτι τὸ μονύδριον τοῦ κῦρ Ἰωὴλ κατὰ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπεσκεύασεν ὁ ἡγούμενος τῆς Ἁγ. Ἀναστασίας Θεωνᾶς, δηλαδὴ πρὸ τοῦ ἔτους 1520, ὁπότε ἔγινεν οὗτος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ἐτιμᾶτο εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου.[1] Ἡ πληροφορία αὕτη ἔρχεται ἐκ πρώτης ὄψεως εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν εἰκασίαν, ὅτι ἀρχικῶς τὸ μονύδριον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ὅσιον Δαβίδ. Ἀλλ' αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας μᾶς παρέχουν τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἀνάγονται εἰς τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ 16ου αἰ. Τὸ μονύδριον ὅμως τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ὑπῆρχεν ἤδη τὸν 10ον αἰ., ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν χρονολογίαν τῶν ἀπασχολούντων ἡμᾶς ἀναγλύφων. Ἀπὸ τοῦ 10ου αἰ. μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 16ου, ὁπότε ἔχομεν τὴν πρώτην περὶ αὐτοῦ μνείαν, μεσολαβεῖ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον φυσικὸν εἶναι ὄχι μόνον πολλαὶ καὶ σπουδαῖαι μεταβολαὶ νὰ ἔγιναν εἰς τὸ μονύδριον, ἀλλὰ καὶ ἀλλαγὴ καὶ ὀνόματος καὶ κτήτορος νὰ ἐπῆλθε. Ἀπὸ τὰ δύο ἄλλωστε ἔγγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας μανθάνομεν ὅτι ἀρχομένου τοῦ 16ου αἰ. τὸ μονύδριον ἦτο ἠρειπωμένον, ὥστε ν' ἀναγκασθῇ ὁ Θεωνᾶς νὰ τὸ ἐπισκευάσῃ. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα μὲ πολλὴν πιθανότητα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἀρχικῶς τὸ μονύδριον ἐτιμᾶτο εἰς ὄνομα τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, ἄγνωστον ὅμως ἂν καὶ τότε ἐκαλεῖτο τοῦ κῦρ Ἰωήλ. Ἀργότερον, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ πότε, ἴσως ἕνεκεν ἐρειπώσεως τοῦ ναοῦ, τὸ ἀνάγλυφον τῆς δεομένης Θεοτόκου ἐτοποθετήθη εἴς τι Ἁγίασμα, τότε δὲ διετρυπήθησαν καὶ αἱ παλάμαι καὶ ἠνοίχθησαν καὶ αἱ ἄλλαι ὀπαί, τὰς ὁποίας τώρα τοῦτο παρουσιάζει. Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι κατὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τὸ μονύδριον ἐκλήθη εἰς ὄνομα τῆς Παναγίας κατ' ἀπομίμησιν ἴσως τοῦ Ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν. Ἔκτοτε ἴσως τὸ μονύδριον ὠνομάσθη τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ἀπὸ τοῦ κτήτορος ἢ ἀνακαινιστοῦ αὐτοῦ. Εἴδομεν τέλος ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου τῆς Θεοτόκου συμπιλήματα φαίνονται κατασκευασθέντα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Ὡς ἁπλῆν μόνον ὑπόθεσιν ἐκφράζομεν τὴν γνώμην, ὅτι ταῦτα ἔγιναν πιθανῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεωνᾶ, πρὸ τοῦ 1520, ἐπισκευὴν τοῦ μονυδρίου.

*
* *

Ἀνάγκη τώρα, μετὰ τὰ διὰ μακρῶν ἀνωτέρω λεχθέντα, νὰ συνοψίσωμεν τὰ πορίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατελήξαμεν, σχετικῶς μὲ τὰ δύο ἀνά-

[1] Βλ. Π. Ζερλέντην ἐν Β. Ζ. 12, 1903, 143-145, πρβ. καὶ σ. 133. Βλ. καὶ Π. Παπαγεωργίου ἐν Β. Ζ. 7, 1898, 78.

γλυφα, τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ καὶ τῆς Θεοτόκου, ὡς καὶ μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ μονυδρίου, ὅπου ταῦτα εὑρίσκοντο.

Ἀρχομένου τοῦ 10ου αἰ. τὸ μονύδριον, ὅπου τὰ ἀνάγλυφα, ἐτιμᾶτο πιθανώτατα εἰς ὄνομα τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Τότε καὶ τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τὸ εὑρεθὲν εἰς τὸ ἑβραϊκὸν νεκροταφεῖον, καὶ τὸ ἀνάγλυφον τῆς δεομένης Θεοτόκου, τὸ ἐντειχισμένον ἄλλοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ ἀποκείμενον τώρα εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν, ἐχρησίμευον ὡς λατρευτικαὶ εἰκόνες, εὑρισκόμεναι εἰς τοὺς πρὸ τοῦ Ἱεροῦ τοίχους τοῦ καθολικοῦ τοῦ μονυδρίου.

Ἀργότερον, κατόπιν ἐρειπώσεως ἴσως τοῦ καθολικοῦ ἢ καὶ δι' ἄλλον λόγον, τὸ ἀνάγλυφον τῆς δεομένης Θεοτόκου ἐτοποθετήθη εἴς τι Ἁγίασμα καὶ αἱ παλάμαι τῆς Θεομήτορος ἐτρυπήθησαν διὰ νὰ ῥέῃ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν. Τότε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ μονύδριον ἐτιμήθη εἰς ὄνομα τῆς Παναγίας καὶ ἐλέγετο τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ἀπὸ τοῦ κτήτορος ἢ ἀνακαινιστοῦ.

Ἀρχομένου τοῦ 16ου αἰ. τὸ μονύδριον τοῦ κῦρ Ἰωὴλ ἦτο ἠρειπωμένον καὶ ἐπεσκευάσθη πρὸ τοῦ 1520 ὑπὸ τοῦ Θεωνᾶ, ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἁγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας. Ἄγνωστον ἂν ἀκόμη τὸ ἀνάγλυφον τῆς Θεοτόκου εὑρίσκετο εἰς τὸ Ἁγίασμα, ἡ λάξευσις ὅμως τῶν ἐπ' αὐτοῦ συμπιλημάτων δεικνύει ὅτι καὶ τότε τοῦτο ἐχρησιμοποιήθη, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιον ἂν εἰς τὸ Ἁγίασμα ἢ ἀλλαχοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τέλος εἰς τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ἔρευναν ταύτην, οὐδὲν περὶ τῆς τύχης του εἶναι γνωστόν.

Α. ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ